

Ποταμὲν Ἐδρότα, εὐρισκὸν πρακτικῶσ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν σου. Εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ συνεννοηθῆς μὲ ἄλλους ἐκ τῶν ἐν Πειραιεὶ συνδρομητῶν μου γνωρίζεις, καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃς.

Τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας τοῦ δού φουλλαδίου, πρώτη πρῶτη μου ἔστειλεν ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ ἔπειτα ὁ Κεννηὸς τῆς Σταυρῆρας, ὁ Ἀριεὺς, ἡ Μιράντια, ἡ Ἐρμυθρὰ Θάλασσα, ὁ Διὴρ, ἡ Μαγευμένη Ἀκτίς, ὁ Ἀστροποταμίτης ([E] διὰ τὴν τεχνικωτάτην ἀνακατάστασιν) ἡ Φιλοπατρὶς Ἰάς, ἡ Πάλλουσα Καρδία, τὸ Σκουλήκι τῆς Γῆς, ἡ Θεοπαταίς τῶν Μουσῶν, τὸ Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ ὁ Ἄημ, ἡ Κάρκας, ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα (μὲ τίποτε δὲν τῆς ἐφευρέσει) ὁ Δοξίας, ὁ Πονηρὸς Δαίμων, ὁ Νικηλαὸς Κ. Δεκαβάλλας, ὁ Ροβέρτος Γυσιάρδος, ὁ Μέλας Διάβολος, ἡ Τσοῦχτρα, ἡ Καλλιγρόη Σταῖκου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀδοπαδοὶ πληροφοροί: ἡ Σφιγὴ τῶν Θηδῶν ἐρωτᾷ τί ἔγινεν ὁ Ἀνθυμῆτος Μενεξῆς; διατί δὲν γράφει πλέον; — ἡ Ἄροσθ Βερρίτσα ἀσπάζεται τὸ Φωτοβόλον Ἀστρὸν — ἡ Μαγευμένη Ἀκτίς ἀσπάζεται τὸ Σκουλήκι τῆς Γῆς — ὁ Δοξίας, ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα, ἡ Θεοπαταίς τῶν Μουσῶν, ἡ Ἐρμυθρὰ Θάλασσα, ὁ Νικηλαὸς Κ. Δεκαβάλλας, ἡ Τσοῦχτρα, καὶ ἄλλοι πολλοί, μου γράφουσι κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τοῦ Ἀρχιζιζανίου, τὸ ὅποιον συγχαίρουσθε θερμῶτα: — ὁ Μυτιληναῖος Ἀρίων δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδὸς προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει τὴν πρῶτην τοῦ ἐπιστολῆν (εἰς τὴν ὅποιαν βεβαίως θὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ.) Ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Γερμανὸν Λέβιον — ὁ Μέλας Διάβολος, ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Μουσουργοῦ — ἡ Τσοῦχτρα ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἀνακτισοῦραν.

Ἐγκρίνουδα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Θεαγένην [Δ. Ν. Δ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον] [E] διὰ τὴν ὀριζοτάτην ἐπιστολὴν σου ἀναμένο τὰς Πν. Ἀσκήσεις. Ἐπάθην τοῦ Λεωνίδα [I. K.] Ἀετικὴν Περισερῆν [Π. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα ὑπερυψηλιωτῶ διὰ τὰς ἐνεργείας] καὶ Ποιμενίδα τῆς Ἰδης (χωρὶς ἀρχικὰ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν: Ἡ Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου μὲ τὴν Ἰριδα, Ναυτοπούλαρ καὶ Λευκὴν Καμέλιαν — ἡ Θεοπατὴ μὲ τὴν Κήρη τοῦ Ζαλόγγου, Πριγκίπισσαρ τοῦ Ἀχρινῶ, Ἀθῶν τῆς Αἰγίνης καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Καθηρὸς μὲ τὸν Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας καὶ Περεῶ — ὁ Πικ-Νικ μὲ τὴν Βαρβαλέα καὶ Αμαζόνα, Ἀνθεμίδα, Τσουκρίδα τῆς Τερψιθέας καὶ Ζαπκίδα — ἡ Ἰονικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Ἐλένην Λουκάτου, Ἐτοιμορόπουλον Οἰκίαν καὶ Ἰωάννην Μαρκέτην — ὁ Κόδρος [E] μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Κνανόλενον Σημαίαν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ὁ Τρικυμῶδης Μαλέας μὲ τὴν Σαβερίαν Κανελλοπούλου, Α. Σ. Θεοδοσίου, Ἀλεξάνδρου Πανογιαννοπούλου, Μ. Ἠλιάδου, Β. Λέλη, Π. Σακελλαρίου, Β. Δαμάσκου καὶ Β. Κισσὸ (μέλη τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου ἡ Ἑλπίς) — ἡ Μικρὰ Ἰατρίσσα μὲ τὸν Τίδον τῆς Νυκτός, Ναυτοπούλαρ, Μικρὰ Πανιάστρα, Μέλανοσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Τζάμον Ἀνακατωμένον — ὁ Ἀγροπικὸς Δράκων μὲ τὸν Κόδρον, Πατριὸν Σπουροῦτην, Μακρολέλεκαν καὶ Ἄδν Κολοκῦθα Πατέρα — ἡ Ἀεροναυτοπούλα μὲ τὸν Ἀγγερινόν, Ἡρασιον, Μολαίην καὶ Τί με μέλει — ὁ Γλαῦκος μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας — τὸ Ταπεινὸν Ἰον [E] μὲ τὸν Ἄδν Κολοκῦθα Πατέρα

καὶ Ποιτὸν Στρατιωτῆν — ἡ Στρούμπουλη Χορεύτρια μὲ τὸν Ἀέαν, Ἑλληνικὴν Ἄνα γνάστιν καὶ Ἐομεράδαν — τὸ Ἀχολὸ Περικτερεὶ μὲ τὴν Πένθημον Κυπάρισσον, Ἑλληνοπούλαρ καὶ Ἐφορήονα — ἡ Πρωτόστειρος Μέλισσα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσα, Φιλέρημον Ἰον καὶ Ἑλίαν Γένουθεν — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μὲ τὸν Ἀγγερινόν καὶ Ναυτοπούλαρ — ὁ Τίδος τοῦ Πηλίου μὲ τὴν Τελευταίαν Σελιδάνα, Ναυτοπούλαρ καὶ Ζουρλομαρδῶν — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μὲ τὸ Ἀγκάθικαι Πριγκίπισσαρ τοῦ Ἀχρινῶ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μὲ τὴν Ἰριδα, Ἀνεμοστρόβιλον, Γαλλικὴν Σημαίαν καὶ Τετραπέρατην — ἡ Γλυκεῖα Καρδία μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ, Ἰάγαν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ὁ Παρσιγέβελος μὲ τὸ Ἀρχιζιζανίον, Ναυτοπούλαρ, Γλυκεῖαν Ἑλίδα, Λούσαν καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα [E] — ἡ Τσοῦχτρα μὲ τὸ Ἀρχιζιζανίον καὶ Σαμιακὴν Σημαίαν — ἡ Καλλιγρόη Σταῖκου μὲ τὸ Ὀρατὸν Τριανταφυλλάκι, Ἄνθος τῆς Ἀθήνης, Μικρὸν Κατεργάτην, Ποταμὸν Ἐδρόταν, Φάλοσταφ [E] καὶ Πίρ-Πάφ — ὁ Ἐθνικὸς Ἰγμον μὲ τὸν Ρὰς Ἀλούλαν, Ἰωάννην Μαρκέτην, Ἀντιγόνην Ἰατρίδου, Ἐτοιμορόπουλον Οἰκίαν [E] καὶ Πεινασμένον Ἀύκον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλικῶ ἐπέλκει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰππότην Μαρτζουράταν (εἶδα τοὺς ὑπολογισμοὺς σου, οἱ ὅποιοι μου ἐράνησαν πολὺ περίεργοι) Ν. Α. Χριστοφίδην (ἔστειλα, καὶ ἀναμένο τὸ ψευδώνυμον) Ἀπόστολον Ι. Μαρῖνον (ἔστειλα 4 τετράδια) Φύλλον Τριανταφυλλῶν (ἔστειλα) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (ἔχει καλῶς) Μαρῖαν Α. Καλλιπικου, Φιλοπατρίδα Ἰάδα ([E] διὰ τὸ τετράστιχον σου ἔστειλα ἐκ νέου τὸ ἄν) Ζοφερόν Μεσαίωνα (ὁ Ὄδηγός τὰ λέγει διαίως πρὸς τὸ τετράστιχον, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς συνέβη τὸ λάθος: ἴσως ἀπληθύνετο εἰς κανένα ἔχοντα τὸ ἴδιον ἐπώνυμον μὲ σέ: ἀλλὰ δὲν περρίζει, θὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἰριδα καὶ δὲν θὰ παραξενευθῆς ἐὰν θὰ λάθῃ τὸ τετράστιχόν σου) Σοφοῦ Πιττακῆν, Μαρῖαν Α. Λοῖζου, Στρούμπουλην Χορεύτριαν (ἡ Ἑλληνικὴ μένει τώρα εἰς Ἀμίσσαν) Κόμητα τῆς Ἐρμουπόλεως, Βελισσάριον Μυλωνῶν (ἔστειλα) Θεοπαταίδα τῶν Μουσῶν ([EE] διὰ τὴν ὥρασαν καὶ πρωτότυπον περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς σου) Ἀγροπολιτικῶτατον (ἔπραξες τὸ καθήκον σου εἰς τὴν περιστασίαν ἐκείνην, καὶ σε συγχαίρω [E] διὰ τὴν πρὸς τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας ζωγραφικὴν σου) Ἀνεμοστρόβιλον (δέκτον τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἄμα γράφω) Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ (ἠηλοῦτοπος ὄχι, διατί ζεσπαθῶνουν κ' ἐκεῖ διαρκῶς: ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν τοὺς ἐπαρουσιάσθῃ ευκαιρία νὰ ἐγγράψουν καὶ σέ) Ἡμερον Περισερῶν, Ναιάδα ([E] διὰ τὴν ἐνθουσιωδὴ ἐπιστολὴν σου) Γ. Κ. Στράτον (ἡ μετὰφρασις ἐλήθη) Βασιλέα τῶν Ἀγθῶν (καμμίαν τοιαύτην κατηγορίαν δὲν ἔχω καὶ τὸ εὐγλωττα ἐπιγεγραμμένα ἦσαν περιττά) Ἰγπολαίδα ([EE] διὰ τὴν εὐγενεστάτην σου πρᾶξιν ἤμην βεβαία ὅτι κάποια καλὴ μου φίλη θὰ εὐρίσκειτο νὰ ἐγγράψῃ καὶ φέτος τὴν ἀγαπητὴν συνδρομητρίαν, τὴν ὅποιαν ἐνέγραψε πέρους ὁ Φιλέλλην Μικρασιῆτην εὐγὴ καὶ πάλιν!) Ροδοφαιτισμένην Ἀσίαν (θὰ ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου) Φεγγαβολὴν Ἀγγούλαρ ([EE] διὰ τὴν ὄρασιν γραφὴν) Ἐθοφορίον, Γλυκεῖαν Ἑλίδα, Λοζίαν (ἐλήθησαν) Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας (ἐλπίζω ὅτι τὴν εἶσαι ἐντέλως καλὰ) Δείριον (χαίρω πῶς ἀπεφάσισες: νὰ χρησιμοποιοῦσῃς τὸ ὄρατον σου ψευδώνυμον δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ βεβαίως) Μέλανα Διάβολον (ἔμπρός σου ἵππον) τὸ περιμένο) Παρσιγέβελον, Βρετανικὸν Ἀστέρην Ἐθνικὸν Ἰγμον κτλ κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς εἰλαβη μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Μαρτίου
79. Δεξίγριφος.
Μίαν λέξιν πῶς ζητεῖ, δύο γράμματα ἂν ζώσου,
Παρεισθῆς ἕνα πουλὶ ἰσχυρὸν θὰ φανερώσου.
80. Συλλαβόγριφος.
Μὲ δύο νότες μουσικῆς
Κ' ἕνα γράμμα ὡς οὐρά,
Μίαν πόλιν εἰρημορεῖς
Νά μας κτίσῃς μιά χαρὰ!
81. Στοιχειόγριφος.
Βγαίνω ἀπὸ τὸ στόμα σου μ' ἂν ἕνα γράμμα,
82. Αἰνίγμα.
Ζῶν τὸ ἀρσενικὸν μου
Πολὺς δὲ τὸ θηλυκὸν μου.
83. Ἀναγραμματισμὸς.
Εἶμαι πόλις τῆς Ἀσίας ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
84. Ἀκανόνιστον.
85. Σύνθετον Κλιμακωτὸν.
86-88. Ἀδτεία Παροράματα.
89-91. Μεταμορφώσεις.
92. Δογοποιήσιον.
93. Φωνεντόλιπον.
94. Γρίφος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, Ἐναντὶ Χρυσόσπληλαιώσεως
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Φεβρουαρίου 1899
Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 8

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

Ἄκρα σιωπῆ καὶ ἡσυχία. Δὲν ἤκουες ἄλλο, παρὰ τὸν ψιθυρὸν τοῦ κύματος, καθὼς ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α υ τ ο υ, καὶ κάθε τὸσον, κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, τὰς φωνὰς τῶν φουρῶν.

Ὁ Ρογήρος ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἐν σχοινίον, τὸ ὅποιον εἶχον ἐτοιμάσῃ ἐπίτηδες, ἐγλύστρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ εὐρεθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας. Ἦρχισαν νὰ κολυμβοῦν καὶ οἱ δύο... Ἀλλὰ εἶτε διότι ὁ σκαπανεύς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔκαμε κάποιον θόρυβον καθὼς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶτε διότι ὁ φουρὸς ἔτυχε προσεκτικώτερος καὶ ὀξυδερκέστερος τοῦ συνήθους, μόλις οἱ θραπέται εἶχον προχωρήσῃ ὀλίγα μέτρα, ἐξαφνα ἠκούσθη μία τουφεκία, καὶ μία σφαῖρα ἐσφύριξεν εἰς τ' αὐτὰ τῶν.

Ἀμέσως, ὡς διὰ μαγείας, ὄλαι αἰ κουσασταὶ ἐγέμισαν ἀπὸ στρατιώτας, ἀνήφθησαν δάδες, καὶ σωστὴ συμπυροκρότησις, βροχὴ σφαιρῶν, ἔπεσε κατὰ τῶν δύο συντρόφων. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖνοι, ἐκολύμβησαν μὲ μεγαλῆτερον ἀκόμη σθένος, καὶ κατόρθωσαν νὰ φθάσουν μαζὶ μέχρις ἐνὸς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ βρικίου ἀγκυροβολήενου ἀρκετὰ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ ἐπίσθησαν ἀπὸ τὸ πηδάλιον καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι, κρατοῦντες καὶ τὴν ἀναπνοὴν τῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ ὄλα τὰ πολεμικὰ ἐρρίφθησαν λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπλησίασε τὸ βρικίον καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶδαν κανένα. Ὁ πλοίαρχος ἀπήντησεν, ὅτι ἐξαπέστειλε καὶ αὐτὸς μίαν λέμβον, καὶ ὅτι ὄλοι οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπρόσεχαν καλά.

Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐνόμιζαν πλέον ὅτι ἐγλύτωσαν, ὅταν ἐν τυχαίον περιστάτικόν, μᾶλλον ἀστείον, τοὺς κατέστρεψεν. Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐνὸς ναύτου, ὁ ὅποιος ἐφύλαττεν ἐπάνω εἰς τὸ βρικίον, ἐξέφυγεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ πίπα του, καὶ ἔπεσεν ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ σκαπανεύος. Ἡ πίπα ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα καὶ ἐπι-

πτεν ἀπὸ ὑψηλὰ ὁ δὲ Βιλλαμπούας, εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ κτύπημα, δὲν ἠμάρτυσε νὰ συγκράτησῃ μίαν κραυγὴν πόνου. Ἀμέσως ἡ λέμβος, ἡ ὅποια ἐφευγεν ἤδη, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ συνέλαβε τοὺς δύο δυστυχεῖς, ἐξηντηλημένους πλέον καὶ ἀνικάνους νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς. Μόλις ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀ ρ γ ο ν α υ τ ῆ ν, τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἐκλείσαν εἰς τὴν εἰρκτὴν, διὰ τὰς τοὺς τιμωρῆσῶν διὰ τὴν ἀποτυχῶσαν ἀπόπειράν των.

Ἄν ἡ συνήθης ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ ἦτο μαρτύριον, φαντασθῆτε τί ἦτο ἡ ζωὴ μέσα εἰς τὴν εἰρκτὴν. Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξῆλθον συντριμμένοι καὶ ἐλεεινοί, ἀφ' οὗ ἀπέτισαν τὴν ποινήν των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχον παραιτηθῆ τῆς ἰδέας νὰνακτῆσῶν τὴν ἐλευθερίαν των μὲ κάθε τρόπον, καὶ ὀλονεν ἐζητοῦσαν νέον σχέδιον δραπετεύσεως. Τώρα ὁμως τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' αὐτοὺς πολὺ πλέον δυσκολώτερον καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐβέβλεπον μὲ ὄλως ἐξαιρετικὴν αὐστηρότητα. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τοὺς ἄφιναν μόνους, καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτός καὶ τῆς ἡμέρας ἤρχοντο νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, τοὺς ἐψαγναν, ἐξήταζαν τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος. Ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἦσαν πλέον ἀπελπισμένοι ὅτι οἱ δεσμοφύλα-

Εὐρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας. (Σελ. 61 στήλ. α'.)

κας δέν θατους άφιναν ποτέ, όχι να έκτελέσουν, άλλ ούτε καν να σκεφθούν νέον σχέδιον σωτηρίας, όταν μία εύκαιρία όλωσδιόλου άποροδοκητος, ήλθε και τους έδωσε νέον θαρρος, νέας έλπίδας...

Η γαλλική κυβέρνησις είχε προτείνη εις την άγγλικήν μίαν μερικήν άνταλλαγήν αιχμαλώτων, και ο στρατάρχης Βίκτωρ διατάχθη ναποδώση γάλλους τινάς εκ των κατέργων, άντι ίσου αριθμού άγγλων στρατιωτών. Η Άγγλία όμως, μή θέλουσα να προμηθεύση κατ' αυτόν τον τρόπον γυμνασμένους άνδρας εις τον γαλλικόν στόλον, έθεσεν ως όρον, ότι οι ναύται θα έξηρούντο και ότι ή άνταλλαγή θα έγίνετο άποκλειστικώς μεταξύ άνδρων άνηκόντων εις τον στρατόν της ξηράς. Έκτός τούτου, όλοι όσοι είχαν επιχειρήση ποτέ να δραπετεύσουν, θάπεκλειόντο επίσης αστηρώς εκ του καταλόγου της σωτηρίας.

Τα έμαθεν αυτά όλα ο Ρογήρος και συνέλαβεν άμέσως έν λαμπρόν σχέδιον.

— Ά, αυτή τη φορά θα τα καταφέρουμε χωρίς άλλο ! έπεε προς τον σκαπανέα.

— Μά πώς; ήρώτησεν έκπληκτος ο Βιλλαμπούας δέν άκουσες λοιπόν, ότι όσοι έδοκίμασαν να τ ο σ κ ά σ ο υ ν όπως έμεις, αυτοί θα καθήσουν τώρα εις τ' αυγά των ;

— Το ξεύρω' αλλά δέν πρόκειται να φύγουμε έμεις οι ίδιοι . . .

— Έξηγήσου καλλίτερα, παιδί μου. γιατί δέν σε καταλαβαίνω' ξεύρεις, δέν έχω την ικανότητα να λύω αίνιγματα...

— Αυτό το αίνιγμα όμως είνε απλούστατον : Θα πάρουμε τη θέσι και τα φορέματα δύο συντρόφων μας. Θα περάσουμε πώς είμεθα αυτοί, και έτσι θα γελάσουμε μία χαρά και τους Ίσπανούς και τους Άγγλους.

— Είσαι μικρός άκόμα, φιλε μου Φλαουτάκη ! Και ποιος θα σου δώση τη θέσι του και τα ρούχα του, για να μείνη αύτος εδω μέσα και συ να γυρίσης στην πατρίδα σου ; Εύκολο το νομίζεις ; Έπειτα πού φαίνεται πως δέν θα γνωρίσουν της σεβάσμιες φ ά τ σ ε ς μας ;

— Αυτό είνε δική μου δουλειά, απήντησεν ο Ρογήρος. Έλα, ως άλλάξωμεν όμιλίαν, γιατί οι δεσμοφύλακες πλησιάζουν. . . Τι άγάπη πού μας έχουν αυτοί οι άνθρωποι ! ούτε μια στιγμή δέν μπορούν να ζήσουν μακριά μας ! . . .

Ο Ρογήρος λοιπόν ανέλαβε να έκτελέση μόνος του το εύφες σχέδιον. Η άρχή ήτο το δυσκολώτερον μέρος. Έπρεπε να εύρεθούν δύο αιχμαλώτοι, έξ εκείνων οι όποιοι έπρόκειτο να έλευθερωθούν, πρόθυμοι να παραχωρήσουν την θέσιν των, άντι χρημάτων βεβαίως. Και μολονότι ή έλευθερία δέν πωλείται τόσο εύκολα, εύρέθησαν επί τέλους δύο στρατιώται ένός πεζικού συντάγματος, — αιχ-

μαλωτισθέντες εις τας άποικίας και έσχάτως μετενεχθέντες επί του Ά ρ γ ο ν α ύ τ ο υ δι' άγγλικού πολεμικού, οι όποιοι έδέχθησαν να παραχωρήσουν εις τον Ρογήρον και εις τον Βιλλαμπούαν την θέσιν των και τα όνοματά των, άντι των λειψάνων του χρηματικού ποσού, με το όποιον είχε φιλοδώρησεν τον Ρογήρον ο λαμπρός εκείνος λοχαγός των Πεζοναυτών της Φρουράς, καθ' ήν στιγμήν το παιδίον άνεχώρει εκ της Ά ρ χ α ί α ς Κ α σ τ ή λ λ η ς.

Έπρόκειτο τώρα να γίνη ή μεταμόρφωσις, — πράγμα όχι τόσο εύκολον. Οι στρατιώται εκείνοι είχαν φοβερούς μύτακας και ήσαν μαυρισμένοι από τον ήλιον των τροπικών. Έκτός τούτου έφερον και στολήν έντελώς διαφορετικήν από την στολήν των δύο φίλων.

Ο Ρογήρος όμως είχαν αρκετά έφευρευτικόν πνεύμα δια να παρακάμψη αυτούς τους σκοπέλους. Έξεμάτισε καπνόν, τον άφησε να μουσκέυση πολυ μέσα εις όλίγον νερόν, και με την παραξενην αυτήν βαρήν έδαψε το πρόσωπόν του, καθώς και το πρόσωπον του σκαπανέως. Κατ' αυτόν τον τρόπον οι δύο φίλοι απέκτησαν εις την έντέλειαν το ιδιάζον εκείνο χρώματων στρατιωτών, οι όποιοι εφήθησαν πολύνκαιρόν εις τας άποικίας. Κατόπιν ο Ρογήρος έφαλλίδισεν όλίγον την γενειάδα του Βιλλαμπούα και απέκτησεν ένα ζευγάρι μουστάκια, όπως τα ήθελε' και τέλος, χάρις εις την δεξιότητα και την προθυμίαν ένός ράπτου, εύρισκομένου μεταξύ των αιχμαλώτων, οι όποιοι έπρόκειτο ναποδοθούν, ή μεταμόρφωσις των στολών έγινε με την μεγαλητέραν ταχύτητα και εύκολιαν.

Όμως, με όλας τας παραλήσεις και τας διαμαρτυρίας του Ρογήρου, ο σκαπανεύς έστάθη αδύνατον να κόψη την μακράν του γενειάδα, λέγων ότι αρκετά μεγάλην θυσίαν έκαμεν ήδη, θυσιάς όλίγας τρίχας « δια τα μουστάκια του παιδιού ». Μόλις δε και μετά βίας συγκρατετή να την κρύψη μ' ένα μακρό σάλι, το όποιον έτύλιξεν εις τον λαιμόν του και το έσήκωσε σχεδόν ως την μύτην του.

Η στιγμή της άναχωρήσεως έφθασε. Με συγκίνησιν μεγάλην, οι δύο φίλοι απέκρίθησαν « παρών ! » όταν ήκουσαν τα όνόματα, τα όποια είχαν άγοράση, και έλαβον θέσιν εις την γραμμήν των στρατιωτών, οι όποιοι έπρόκειτο να αναχωρήσουν. Προσεποιούντο γαλήνην, την όποιαν δέν είχαν, και έτερέτιζον έν άσμα φαιδρόν.

Ήσαν όμως τόσο καλα μετεμφισμένοι και μεταμορφωμένοι, ώστε, χωρίς να έγείρουν την παραμικράν ύπόνοιαν, χωρίς να κινήσουν διόλου την προσοχήν των δεσμοφυλάκων, κατήλθον και έτοποθετήθησαν εις μίαν εκ των λέμβων.

Επί τέλους το σημεϊον της άναχωρήσεως έδόθη, οι λέμβοι έξελίγησαν, και οι δραπέται άνέπνευσαν ήσυχοι. . .

Η ήμέρα ήτο έξαισία' και την θερμότητα του λαμπρού ήλιου έμετρίαζεν ή αύρα, ή όποία έπνεεν εκ της θαλάσσης και ώθει τας λέμβους προς την τόση ποθητήν ακτήν. . .

Έξαφνα, μία λέμβος καταβιάζεται από τον Ά ρ γ ο ν α ύ τ η ν, και διευθύνεται ταχέα προς αυτούς.

Ο Ρογήρος και ο Βιλλαμπούας άνατρίχισαν, ώχρίασαν, και άντήλλαξαν βλέμμα άφώνου έρωτήσεως.

Μήπως άνεκάλυψεν την πανουργίαν των και ήρχοντο να τους συλλάβουν ;

Άλλ' ή λέμβος προσωρμίσθη, χωρίς να φανή ότι τους προσέχει, και οι δραπέται ήσύχασαν και πάλιν.

Η φορηγίς, ή μεταφέρουσα τους αιχμαλώτους, προσορμίζεται επί τέλους και αυτή. Επί της αποβάθρας τους περιμένει ή έλευθερία και το ισπανικόν άπόσπασμα, το όποιον θα τους οδηγήση εις το μέρος, όπου θα γίνη ή άνταλλαγή.

Άλλά νέος τρόμος, νέα άγωνία συσφίγγει την ψυχήν του Ρογήρου. . . Εις όλίγων βημάτων άπόστασιν, βλέπει τον Ρενώ και τον Μπρόουν, οι όποιοι τον δείχνουν εις ένα αξιωματικόν του ναυτικού. Και ο αξιωματικός αυτός είνε Ίσα-Ίσα ο ύποπλοίαρχος, ο άρχηγός της Φρουράς του Ά ρ γ ο ν α ύ τ ο υ. . .

— Πώς, κύριοι ; είπεν ο Άγγλος. πλησιάζας τους δύο φυγάδας. Θέλετε να μας έγκαταλείψετε ; Δέν σας άρέσει λοιπόν ή συντροφιά μας ;

Και τείνας με οικειότητα την χείρα προς τα ψεύτικα μουστάκια του Ρογήρου, έπράβηξεν έλαφρά το ένα, το όποιον έμεινεν εις τα χέρια του.

— Βλέπετε πως έτσι εύκολα δέν μας γελούν έμάς ! πρόσθεσεν.

Η αντίστασις τώρα θα ήτο παραφροσύνη. Ο Ρογήρος και ο Βιλλαμπούας παρεδόθησαν άμέσως, κατάπληκτοι, άπεπισμένοι από το ναυάγιον αυτό μέσα εις τον λιμένα, καθ' ήν στιγμήν ενόμιζαν πλέον ότι ήσαν έλευθεροί !

Δια να μη έκθέσουν τους δύο στρατιώτας, τους όποιους είχαν άντικαταστήση, έφέλλισαν μερικώς δικαιολογίας και προσεπάθησαν να πλάσουν μίαν ιστορίαν. Άλλ' ούτε τους ήκουσαν, ούτε άν τους ήκουον, θα τους έπίστευαν.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

[Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire].

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΣΙ τον άνερχόμενον από των Χαυτείων δια της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, κάμνει έντύπωσιν έν πρώτοις έν μέγαρον, έγείρομενον δε-ξιά εις την γωνίαν της όδου Προαστείου, ύψηλόν και τετράγωνον, με δώμα το όποιον ύπενθυμίζει επάλξεις φρουρίου, μεγαλοπρεπές και σοβαρόν ως πύργος, και σχεδόν κατηφές με όλην του

την λευκότητα. Κάμνει έντύπωσιν και μία οικία έκτάκτως μεγάλη και πολυσύνθετος, — άριστέρα, εις την γωνίαν της όδου Πινακωτών, — οικία γιγαντιαία, κατέχουσα χωρόν πέντε συνήθων μεγάλων οικιών, με μίαν σειράν τετραπλήν παραθύρων και έξωστών, άτελείωτην. Όλίγον παραπάνω έγείρεται μέγα οικοδόμημα με αύλήν κιγκλιδόφρακτον, μ' εύρειαν μαρμαρίνην κλίμακα, οδηγούσαν προς ύψαν με κομφές παραστάδας, επί του άετώματος της όποιας άναγιγνώσκεται χρυσοίς γράμμασιν ή λέξις : Ά ρ σ ά κ ε ι ο ν.

Εδω θα σταματήση επ' όλίγον ο διαβάτης, δια να παρατηρήση το Κατάστημα, το όποιον είνε έστία φωτός δια την έλληνίδα γυναίκα, το Κατάστημα το όποιον μορφώνει τας μελλούσας μητέρας, αι όποιαί πάλιν θα μορφώσουν τους μελλοντας πολιτας του Έθνους. . . Ω, πόσον μεγάλη είνε ή άποστολή σας, τρωφειράι νεάνιδες, πού σας στεγάζει ή ιερά αυτή στέγη !

Σας βλέπω δια της φαντασίας, να κύπτετε πρό του βιβλίου, έντός της μεγάλης αίθούσης της παραδόσεως με τα ύψηλά παράθυρα, και ένθυμούμαι το σφοδρόν γνωμικόν του Ίουλιού Σίμωνος : « Ο άνατρέφων καλώς υϊόν, — είπεν ο γάλλος φιλόσοφος, — παρέχει εις την πατρίδα χρηστόν πολίτην » άλλ' ο άνατρέφων καλώς θυγατέρα, παρέχει όλόκληρον χρηστήν οικογένειαν. » Δόξα και εύγνωμοσύνη εις τον έθνικόν ευεργέτην, ο όποιος έχάρισεν εις τας θυγατέρας μας και εις τας αδελφάς μας το πλούσιον της παιδείας δώρον. Σας άκούω τώρα να ψάλλετε από κοινού έν άσμα γλυκόν και αρμονικόν. . . Πόσον το αισθάνεσθε ! Πόσον σάς συγκινεί και πόσον μάς συγκινείτε δι' αυτού ! Είνε ο ύμνος του Άρσάκη ! . . .

Άλλ' ίδου άμέσως άλλο προσκύνημα. Δεξιά, άπέναντι της όδου Ίπποκράτους, ύπάρχει μικρός ταπεινός οικίσκος, με

τέσσαρα πράσινα παράθυρα, συνεστλέμενος και συνθλιβόμενος έν τω μέσω των γειτονικών μεζάρων. Άλλ' επί της προσόψεως του ύπάρχει έντειχισμένη μαρμαρίνη πλάξ, φέρουσα την έξής επιγραφήν : « Έ ν τ α υ θ α ά π έ θ α ν ε ν ο Α . Ρ . Ρ α γ κ α θ ή ς . » Ούτως, ο μικρός αυτός οικίσκος είνε μνημείον δόξης, και ήμπορεί να προσδότη η υπερήφανος όλα τα περίξ μεγαλοπρεπή οικοδομήματα. Εδω απέθανον εις των μεγίστων άνδρων της νέας Ελλάδος, ο Άλέξανδρος Ραγκσθής, ο ποιητής, ο συγγραφεύς, ο επιστήμων, ο διπλωμάτης, ο όποιος εις τόσα στάδια διέπρεψε και εις τον όποιον τόσα όφείλει προπάντων ή νεωτέρα μας φιλολογία. Και οι θαυμασται του έσχον την εύλαβή όσον και εύφυσή ιδέα να έντειχίσουν επί της οικίας την πλάκα αυτήν, ή όποια τόσας μεγάλας άναμνήσεις προκαλεί. Και άν δέν σφάλω, είνε ή πρώτη τοιούτου είδους επιγραφή, ή όποια εκόσμησε μέχρι τουδε την πρωτεύουσαν.

Εφθάσαμεν τώρα εις το κέντρον, εις το σπουδαιότερον σημεϊον της Λεωφόρου. Έν τω μέσω του εύρυτάτου αυτού χώρου έγείρεται το Πανεπιστήμιον, έχον άριστέρα μίαν την Σιναιάν Ακαδημίαν, δεξιά δε την Βαλλιάνειον Βιβλιοθήκην, — το ταϊρι, ή όπως λέγουν οι γαλλίζοντες, το παντάν της Ακαδημίας.

Ο άνερχόμενος θα συναντήση άριστέρα του πρώτα την Βιβλιοθήκην. Και το μεγαλοπρεπές τουτο οικοδόμημα όφείλεται εις την γενναϊοδωρίαν ζαπλούτων και φιλοπατρίδων όμογενών — των αδελφών Βαλλιάνων. Είνε ολομάμαρον και όμοιάζει πολυ με άρχαϊον ναόν, άποτελούμενον από το κριον οικοδόμημα και από δύο περίπτερα. Έχει μεγαλοπρεπές περιστύλιον και μίαν διπλήν, έξαισίαν μαρμαρίνην κλίμακα επί της προσόψεως, ή όποια παρέχει εις το κτίριον την ιδιαίτερον του όψιν. Ο ίσωτερικος του κτιρίου σκελετός έγινεν όλος σιδηρός, δια να είνε έξησφαλισμένα κατ' ένδεχομένης πυρκαϊάς τα βιβλία και τα πολύτιμα χειρόγραφα, τα όποια θα περιλάβη μίαν ήμέραν. Διότι, σημειώσατε, το κτίριον δέν έτελείωσεν άκόμη, και ή Έθνική Βιβλιοθήκη, ή όποια μέχρι σήμερον εύρίσκεται εις το Πανεπιστήμιον, θα μετακομισθ ή εδω άργότερα.

Το μέγαρον της Έθνικής Βιβλιοθήκης κτίεται επί του χώρου ακριβώς, τον όποιον κατέχεν άλλοτε το άσος του Πανεπιστημίου. Τον ένθυμούμαι άκόμη τον πράσινον αυτόν χώρον με τας ίσχνάς του δενδροφυτείας και με το μαρμαρινον μνημείον των Ίερολογιτών, το όποιον ύψουτο έν τω μέσω. Από δένδρου εις δένδρον αι γειτόνισσαι έδεναν σχοινία και άπλώναν ρούχα, έν φ οι νεαροί φοιτηταί, — ήμην κ' έγώ μεταξύ αυ-

των ! — περιφερόμεθα υπό την άμφίδωλον σκιάν των φυλλωμάτων, συζητούντες με όλην την ζωηρότητα και την θερμην της χρυσής ήλικίας. . . Άργότερα ένας τοίχος περιέφραξε το άλσος' ή στήλη των Ίερολογιτών μετεφέρθη εις το Πολύγωνον' τα ίσχνά δένδρύλλια απέκόπησαν κατ' το πλείστον και εκεί όπου δέν ύπήρχε παρά μία πτωχή πρασινάδα, ύψούται τώρα το μέγα και καλλιμάμαρον κτίριον.

Άλλ' ή συνέχεια εις το προσεχές.

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ υπό ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια έδε σελ. 55)

— Έχεις δικηο, Κοραλία μου, απήντησεν ο Γεράρδος, δια να καθησυχάση την αδελφήν του και να της μεταδώση έλπίδα, την όποιαν, φεϋ ! δέν είχαν ούτε αυτοί. — έχεις δικηο. Ήκολούθησαν βέβαια τον ίδιον δρόμον με ήμας. Μήπως έλα και το αυτό ρεύμα δέν παρασύρει ένας τες βάρκες ; Θα φθάσουμε λοιπόν έλοι 'εγώ το ίδιο μέρος, και θα συναντηθούμε 'στην ξηρά.

— Η Λίνα είνε εδω, είπεν ή Κοραλία μετ' όλίγας στιγμάς σιωπής. Η καϊμένη ! . . πώς την λυπούμαι ! . . είνε πολυ πειδ δυστυχής από ήμας, γιατί δέν έχει κανένα . . . Η μητέρα την αγαπούσε πολυ . . .

Η Κοραλία δέν είμπορεί πλέον να προχωρήση. Κλίνει επί του ώμου του Γεράρδου και άφίνει έλευθεράν την ροήν των δακρύων της.

Ο δυστυχής Γεράρδος δαγκάνει τα χείλη, δια να συγκρατήση τα δάκρυά του. Όχι, δέν πρέπει να κλαύση ! Έχει καθήκον να παρηγορήση αυτός, να έγκαρδίωση, να προστατεύση την αδελφήν του, να αναπληρώση τους προστάτας, τους όποιους έχασε. Την περιβάλλει δια του βραχιόνος του και τη λέγει τρωφειράς, άλλα και με πολλήν σταθερότητα :

— Μην κλαίς, αδελφούλα μου ! μην άπελπίζεις ! Δέν μας άρκει τώρα ή μεγάλη αυτή εύτυχία, πού δέν έχωρίσθημεν ; Θάρρος ! Άς ελπίσωμεν ότι θα επανεύρωμεν γρήγορα και τους άλλους . . . Ο Λεγκέν δέν μας είπε τόσες φορές, ότι μία ώρα άρκει δια να μεταβάλη τα πάντα εις την θάλασσαν ; Ποιός το ξεύρει ! Άπόψε είμπορεί να συναντήσουμε έξαφνα κανένα πλοίο, και μέσα εις το πλοίο να είνε όλοι οι δικοί μας . . . Καθόλου δύσκολον ! Αυτή ή θάλασσα είνε τόσον περαστική, πού μου φαίνεται μάλιστα παράξενο, πως δέν επαναντήσαμεν άκόμη κανένα πλοϊον ! . . Ά, τους δειλούς, τους άτίμους, τους κα-

κούργους τούς άποψιούς! προσέθεσε με άγανάκτηση λυσώδη. Νά μας έγ- καταλείφουν έτσι και να φύγουν. Μά γί- νεται μεγαλύτερα άτιμία;

— "Όχι! άνέκραξεν ή Κοραλία. Δι' αυτό είμαι βεβαία ότι τὸ πλοῖον αυτό δὲν θά ἦτο γαλλικόν.

— Ποτέ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὑπερήφανος ἐν τῷ πατριωτισμῷ του. Γάλλοι δὲν θά ἔκαμναν ποτέ τέτοιο πρᾶγμα!

— Δυστυχισμένη πλοίαρχε Φρανκέρ! άνέκραξεν ή Κοραλία. Πῶς αγαπούσε τὸ πλοῖόν του!

— Ἀμέ ὁ καίμενος ὁ ἰατρός Λωμόν- δος εἶπεν ὁ Γεράρδος στενάζων. Ἄχ! ἄς ἤξευρα πῶς ἐσώθησαν! . . . Ἀμέ ὁ Ἑρρίκος μας; . . . τὸν εἶδες, Κοραλία, μετὸ ρεβόλβερ στό χέρι, πού δὲν ἄφινε νά καταβῆ κανένας πρὶν ἀπὸ τὰ γυναι- κόπαιδα. . . Ἄχ, πῶς ἤθελα νά με ἄφιναν μαζί του. . . μαζί με τὸν πα- τέρα. . . Ἀλλά με ἔπιασαν καί μ' ἔκα- τέβασαν διὰ τῆς βίας, σάν νά ἤμουν μπαούλο. . .

— Καλλίτερα. . . Δὲν εἶνε τώρα καλλίτερα, πού εἶσαι μαζί μου;

— Ναι! ἔχεις δικη, Κοραλία. Ἐπειτα εἶνε καί ἡ μικρή, ἡ δυστυχι- σμένη Λίνα. . . Πρέπει νά την προστα- τεύσουμε, προσέθεσε σοβαρός.

— Σοῦ πονεῖ ἀκόμη τὸ κεφάλι; ἠρώτησεν ή Κοραλία περιφροντίς.

— Ὅχι καί τόσο πολύ. . . μιὰ ζάλη μονάχα αἰσθάνομαι, ἀλλά καί αὐτὸ θά περάσῃ.

— Ἄχ, πῶς ἐτρόμαξα, ὅταν σέ εἶδα ἐτσι χλωμό καί ἀκίνητο! . .

— Ναι. . . εἶχα λιποθυμήσῃ σάν νά ἤμουν γυναίκα, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐν- τρεπόμενος ὀλίγον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἀλλά πιστεύσε, ὅτι τὸ ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν μου, πού με κατέβασαν ἐτσι σάν μπαούλο.

Ἡ Κοραλία ἐστράφη πρὸς τὴν Λί- ναν, ἡ ὁποία ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὸν πυρε- τώδη της ὕπνου. Φρίσσοσα ὑπὸ τὸ φῶ- σημα τῆς πρῶνῆς αὔρας, περιέφερε γύ- ρω τούς μύωπάζοντας ὀφθαλμούς, προσ- παθοῦσα νάναγνωρίσῃ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποία τὴν περιεστοίχιζον. Ἐχάρη ὅταν ἐπανεἶδῃ τὸν Γεράρδον καί ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ Μαργαρόνα καί ὁ Λεγκέν ἦσαν ἐκεῖ.

Τὰ τρία παιδιά ἀνέλαβον τὴν μονότο- νον ἐπισκόπησιν τοῦ ὀρίζοντος, παρατη- ροῦντα συγχρόνως καί πόσον ἀλλόκοτα ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου. Ὁ Γεράρδος εἶχε μὲν τὰ ἐνδύ- ματά του, ὅπως καί ἡ Καρολία, ἀλλ' ἦτο ἀσκεπής τὴν κεφαλὴν. Ἡ Λίνα δὲν ἐφοροῦσεν ὑποδήματα, καί τὸ μεγάλον ἐκεῖνο ἐπαναφόρι τὴν ἐσκέπαζεν ὅλην καί ἐσύρετο κάτω. Ἡ Κοραλία εἶχε πρόφάσῃ νά φορέσῃ τὰ ὑποδήματά της

καί νάρπάσῃ τὸ καπέλον της· μετὴν κομψὴν δὲ κυανῆν ἐνδυμασίαν της καί μετὴν στακτερὴν της ζακέταν, ἦτο ἀρ- κητὰ εὐπρόσωπος. . . ναυαγός. Εὐτυ- χῶς ἡ Λίνα, ἐρευνήτασα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ δανεικοῦ της φορέματος, εὗρεν ἕνα ταξιδιωτικὸν σκουφὸν ἄσπρον, διπλω- μένον εἰς τέσσαρα, καί ἕνα σαλάκι με- ταξωτόν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἡ Καρολία τῆς ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀντὶ πί- λου, ἐν ᾧ ὁ σκουφὸς ἐδόθη εἰς τὸν Γεράρδον.

Οἱ ἄλλοι ναυαγοί, ὀλιγώτερον προ- νοητικοί τῆς οἰκογενείας Μασσαί, εὗρι- σκοντο ὡσεπιτοπλεῖστον ἡμίγυμνοι καί σχεδὸν ὅλοι γυμνόποδες.

Ἡ Μαργαρόνα, ἡ ὁποία ἦτο καί αὐτὴ ὀπωσθήποτε ἐνδεδυμένη καί ἐβλεπε τὴσὴν ὥραν ἀπὸ μακρῶς «τὰ παιδιά της», δὲν ὑπέφερε· μέχρι τέλους τὸν χωρισμὸν αὐτόν. Μεθ' ὅλας λοιπὸν τὰς θορυβώδεις διαμαρτυρίας τῶν γειτόνων της, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καί ὤρμησε κατὰ μῆκος τῆς λέμβου, προσ- κρούουσα καί ὠθουμένη δεξιᾷ καί ἀρι- στερᾷ φθάσασα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγοπήτων της παιδιῶν καί τὰ ἐνηγκαλίσθη θερμῶς, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα. . .

Τῆς ἔκαμαν ἐκεῖ θέσιν μετὰ πολλὴν δυσκολίαν ἀλλ' ἀψηφούσα τὰς μεμφι- μοιρίας τῶν δυστρόπων συνναυγῶν, ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἐνεθρόνισθη, καί μετὴν μίαν χεῖρα περιβάλλουσα τὴν Κο- ραλίαν, μετὴν ἄλλην κρατοῦσα τὴν Λίναν, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν Γεράρδον μητρικὸν μεδίωμα καί φιλικὸν χαιρε- τισμὸν πρὸς τὸν Λεγκέν, ἀνέμενε τὴν συνέχειαν τῶν γεγονότων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΑΙ Η ΝΗΣΙΟΣ. — ΔΙΑΦΩ- ΝΙΑ. — ΠΡΩΤΑΙ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁρισμένως, ἡ λέμβος τῶν ναυαγῶν ἦτο μόνη, κατὰμονη, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐρημίας τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ δακτύλιος τοῦ ὀρίζοντος τοῦς περιεκύκλωνε πανταχό- θεν συνεχῆς, ἀδιάκοπος, ἀμείλικτος.

— Χά, χά! . . . αὐτὸ καταντᾷ ἀ- στεῖον! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Εὐρύρετε πού εἶνε ἀδύνατον νά μάθωμεν πού εὕρισκό- μεθα καί πού πηγαίνομεν; Ὁ ἥλιος μᾶς δείχνει τὴν Ἄνατολὴν καλὰ· ἀμέ τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος;

— Ἐγὼ ἕνα μικρὸν χάρτην τῆς Ἀ- φρικῆς καί μίαν πυξίδα τῆς τσέπης, πού δὲν τὴν χωρίζομαι ποτέ! άνέκρα- ξεν ὁ Γεράρδος. Ἄς εἶνε μικρὴ· δεί- χνει καί αὐτὴ τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὀρί- ζοντος, ὅπως καί κάθε ἄλλη.

— Τότε λοιπὸν ἐσώθηκαμεν! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Εὐγέ σας, κύριε Γεράρδε. Θά μπόρῃσομε νά βάλομε πλῶρη πρὸς τὴν Ἀφρικὴν· πού δὲν θάπέχῃ βέβαια

πολύ. Ἀλλά καλὸ θά ἦταν νά ἤξευρα πού εὕρισκόμεθα χθές, τὴν ὥρα πού μας ἐπια- σε ἡ καταραμένη ἐκείνη ὀμίχλη.

— Τὸ ξεῦρω ἐγὼ! άνέκραξεν ὁ Γεράρ- δος. Ἡμῶν μαζί μὲ τὸν πλοίαρχο, ὅταν ἔκαμε τὴν συνειθισμένην καταμέτρησιν, καί τον εἶδα νά γράφῃ αὐτοῦς τοῦς ἀριθμούς: Βόρειον πλάτος: 19ῶ 15' 3". Ἄνατο- λικὸν μῆκος: 34ῶ 5'.

— Λαμπρά! ἐξάίρετα! Νά τι θά πῆ νά εἶνε κανεὶς περίεργος. . . ἐκεῖ πού πρέπει. Καί πόσες λευγές λέτεν ἀ- πέχωμεν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν;

— Μά. . . σαράντα ἕως πενήντα ναυτικές λευγές τοῦλάχιστον, ἀπὸ τὴν παραλίαν τοῦ Ἄγιαν καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ ἰατρός Λωμόνδος.

— Χμ! . . . Ξεῦρετε σάν τί ἀνθρώπους εἰμπορεῖ νάπαντήσῃ κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν παραλίαν;

— Ἀνθρώπους ὄχι πολὺ καθὼς πρέπει. . . Σομαλῆδες, ἂν δὲν σφάλω.

— Ὅσο γιὰ αὐτὸ, διέκοψεν ἡ Κο- ραλία, εἶτε Σομαλῆδες ἀπάντησῃ κανεὶς, εἶτε Μασαῆδες, εἶτε Μανδαράσους, εἶτε Ζουλοῦ, εἶτε Μακαλόλους, εἶτε Σουακε- λῆδες, εἶτε Κάφρους, εἶτε Ὅτιεντό- τους, ὅλην τὸ ἴδιο εἶνε, γιατί ὅλοι τοὺς τὸ ἴδιο αγαποῦν τοὺς Εὐρωπαίους.

— Ἄ διάβολε! άνέκραξεν ὁ Λεγκέν ἐκπληκτος. Πού ἐγνωρίσατε, κυρία Κορα- λία, ὅλους αὐτοῦς τοὺς εἰδωλολάτρας;

— Ἐδιάβασα πολλὰ βιβλία περιη- γητῶν, μέσα εἰς τὸ πλοῖο, ἀπήντησε στενάζουσα ἡ Κοραλία, καί εἶδα ὅτι εἶνε πολὺ κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅλοι, καίμενε μου Λεγκέν.

— Ὡχουνοῦς! άνέκραξεν ἡ Μαργα- ρόνα. Καλὲ μὴν εἶνε ἀνθρωποφάγοι;

— Ἀνθρωποφάγοι ὄχι! Ὁ κνιβα- λισμὸς τώρα πλέον ἐξέλειψε, τοῦλά- χιστον εἰς τὰ παράλια μέρη, γιατί εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς κανεὶς δὲν ἤξευρε τί γίνεται. . . Ἀνθρωποφάγοι δὲν εἶνε, ἀλλὰ εἶνε ἄγριοι, σκληροὶ ἀχόρ- ταγοι. Ὁ Θεὸς νά μας φυλάξῃ, νά μὴν πέσομε στὰ χέρια τοὺς!

— Ἐ καί νά σ' ἔπιανε κανένας Κα- νίβαλος, Μαργαρόνα! εἶπεν ὁ Γεράρδος, καταλαμβάνόμενος ὑπὸ τῆς συνήθους του φαιδρότητος καί γελῶν χωρὶς νά θέλῃ. Τι ἐξάισια μπιφτέκια θά ἔκοθεν ἀπὸ πάνω σου! Μόνον νά σ' ἔβλεπε, θά του ἔτρεχαν τὰ σάλια.

— Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! τί λόγια εἶνε αὐτά; Κουνησοῦ ἀπὸ τὸν τόπο σου, παι- δι μου εἶπεν ἡ Μαργαρόνα σταυροκοπου- μένη.

— Ἄ! . . . διέκοψεν ἔξαφνα ἡ Κο- ραλία, ἐκβάλλουσα κραυγὴν τρόμου. Ἴδὲς ἐκεῖ, Γεράρδε!

Καί εἰδείκνυεν ἐπὶ τῆς γλαυκῆς, τῆς ὡς κρύσταλλον διαφανοῦς θαλάσσης, ἐκεῖ πλησίον, ἐν σημεῖον σκοτεινόν. Κύ- φας τότε ὁ Γεράρδος διέκρινεν εἰς βάθος

δύο μέτρων περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιφά- νειαν τοῦ ὕδατος, ἕνα πελώριον καρ- χαρίαν, μετὸ πρόσωπον πλατὺ, μετὸ στόμα φοβερόν, μετὴν οὐρὰν ἀνοικτὴν ὡς ρι- πίδιον. Ἡ λέμβος ἔτρεχε μετὰ ταχύτητα πέντε περίπου χιλιομέτρων τὴν ὥραν, καί τὸ θηρίον τὴν ἠκολούθει παρὰ πόδας ὡς νά ἦτο ἡ σκιά της. Ὁ Γεράρδος ὀπισθοχώρησε μετὰ φρίκης, καί ὅλοι οἱ ναυαγοὶ παρετήρουν ἐντρομοὶ τὸν φοβερόν καρχαρίαν. Ὁ Λεγκέν ἔπτυσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς σημεῖον καταφρονήσεως, καί ἀρπάσας μίαν κόπην, ἐκτύπησε δι' αὐτῆς τὸν ἰχθὺν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ράχews. Τὸ κτύπημα τὸν ἐτρόμαξε, καί κινήσας τὴν οὐρὰν του ταχέως, ἐβυθίσθη μετὸσὴν ὀρμῆν, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια ἐγένισεν ἀπὸ φουσαλλίδας. Ὅταν τὸ ὕδωρ ἀνέκτησε τὴν πρώτην του διαφάνειαν, ὁ καρχαρίας δὲν ἐφάνητο πλέον.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς! εἶπεν ἡ Μαργα- ρόνα. Τί τέρας! Καί πόσα ἄλλα ἀκόμη θά ἴδοῦμε ἐστὸ δρόμο! Ἄχ, δὲν βλέπω τὴν ὥρα νά πατήσω σέ ξηρά. . . Τὸ διάβολο μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα, παιδιά μου!

— Μά μπόρεῖ κανεὶς νά ταξιδεῦσῃ σέ τέτοια πέλαγα, καί νά μὴ βλέπῃ καρχαρίας; εἶπεν ὁ Λεγκέν. Γέννημα καί θρέμμα, βλέπεις, τοῦ ὠκεανοῦ. Δι- καίωμά τοὺς λοιπὸν εἶνε νά τριγυρίζουν.

— Ρίχνονται ποτέ σέ πλοῖα, Λε- γκέν; ἠρώτησεν ἡ Καρολία, ὠχρὰ ἀκό- μη ἀπὸ τὸν φόβον.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΡΩΘΟΥ ΥΠΕΡΦΑΝΙΑ

(Μῦθος)

Ὅταν τὸ πρῶτο σάρωθρο ἀπὸ τὰ βουρλα ἐδέθη Καί τὸ μακρὺ στειλιάρι του σὲ δούλων χέρια εὐρέθη, Περήφανο, δὲν ἤθελε

τὸ σπῖτι νά σκουπίξῃ Καί νά το σέβωνται, ἔλεγε, κἀνεὶς νά μὴ τ' ἀγγίξῃ: «Πῶς θέλετε τὴ μύτη μου ἔτῃ σκόνι νά τὴν βάζω; Εἶμαι λουλούδι ὠμορφο, καθὼς αὐτὰ ἔτὸ βάζο.

Κι' ἂν θέλετε κι' ἀπόδειξι, αὐτὴ μονάχα φθάνει: Καθὼς αὐτὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἕνα μακρὺ κοτσάνι.

Μά τότε ὅλοι τοῦπανε ἔτὰ γέλια λιγωμένοι «Ἄπ' τὸ κουτσάνι τίποτε, ἀνόητο δὲν βγαίνει.

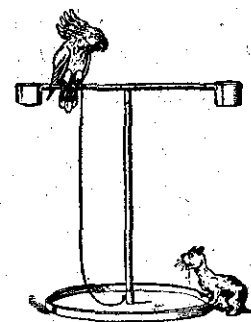
Ἄν θέλῃς ἔτὸν κατάλογο τῶν λουλουδιῶν νά πᾶς. Πρέπει τριγύρω μυρμηδιά, σάν τοῦτα νά σκορπᾶς»

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Langbein)

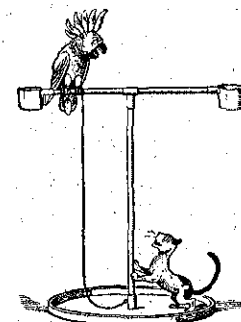
Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

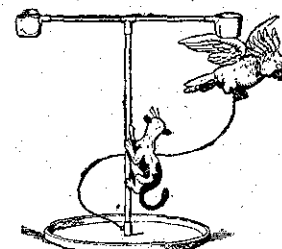
Ἰλαροτραγωδία, εἰς εἰκόνας ἑπτὰ.

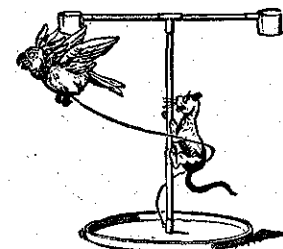
Τρέχουν τὰ σάλια της καθὼς βλέπει ἐκεῖ ψηλὰ τὸν παπαγάλο.

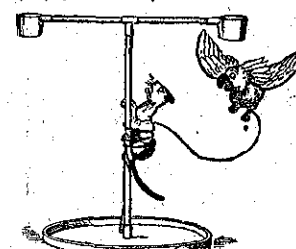
— Ἄ, μά ἐγὼ θάνέθω νά σε φάγω, λέγει, γιατί δὲν βαστῶ πειά.

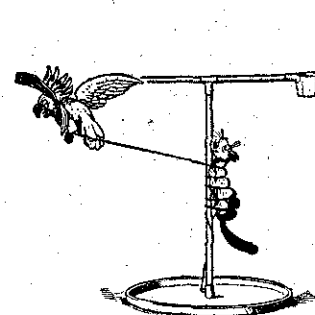
— Ὅχι ἐχάθηκα! φωνάζει ὁ παπαγάλος· καί κάμνει νά φύγῃ.

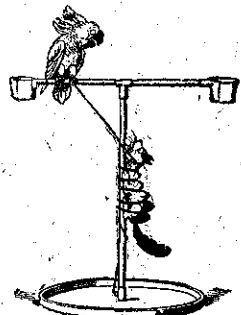
Ἄλλὰ ὁ δυστυχὴς εἶνε δεμμένος καί γυρίζει. . .

Γυρίζει. . . Γυρί- ζει. . . Γυρίζει. . .

Καί περὶκάνει τὴν καλὴ σου, καί τὴν σφίγγει. . . καί τὴν πνίγει.

— Μπᾶ, λέγει, ἐγλύτωσα γιὰ πάντα, γιατί θερρῶ πῶς τὰ ἐκακάρωσει!

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἔστὸ χωριὸ μας, ὅπου ἀπὸ τότε ἕως τώρα ζοῦν οἱ ἄνθρωποι μετὴν γεωργίαν καί τὴν κη- πουρικὴν, ἐκεῖ κατὰ τὸ ποτάμι ἐκατοικοῦσαν πέντ' ἔξ οἰκογενειάρχαι, ἐργατικοὶ καί παραπολὺ πονετικοὶ ἔτὰ παιδάκια τῶν εἶχαν δὰ ὁ καθένας τῶν ἀπὸ ἑπτὰ ὀκτώ. .

Ὅλοι τῶν ὁμῶς ἦσαν εὐχαριστημένοι ἂν καί πτωχοί, ἀπὸ τὸ μεροδουλι-μερο- φάγι, καί ποτέ τῶν δὲν ἀγανακτοῦσαν, ἀλλὰ πάντοτε, εἶτε κακοκαιρία εἶτε βα- ρυχειμωνιά ἔκανε, εὐχαριστοῦσαν τὸν Με- γαλοδύναμο, πού δὲν τοὺς ἄρρησε ποτέ ἕως τώρα νά πεινάσουν, παρὰ ψηλά- χαμηλὰ τοὺς ἐβοηθοῦσε νά κερδίζουν τὸ καθημερινὸ τῶν παιδιῶν τῶν.

Μονάχα ὁ Μιθιός, γεωργὸς δου- λευτῆς καί πατέρας μόνον τριῶν παι- διῶν ἀρσενικῶν, δὲν ἦταν ποτέ εὐχαρι- στημένος. Ἀνθρωπος παραπολὺ παρᾶξε-

νος, εὐκολοθύμωτος καί ἐβλασφημοῦσε χω- ρὶς νά συλλογίζεταί τίποτε.

Μιὰ χρονιά λοιπὸν ὁ Μιθιός, κατὰ τὸν Μάιο μῆνα, σάν ἦσαν τὰ σπαρτά, αὐτοῦνοῦ καί ὄλου τοῦ χωριοῦ, μισοψη- μένα, καί ἔπιασε μιὰ βροχοῦλα φιλή- φιλή, ἀλλὰ διαπεραστικὴ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωράφι ἔστὸ σπῖτι του καί σάν ἀπελπισμένος κτυπῶντας τὰς ἀκαλάμες του, ἐβλασφημοῦσε, καθὼς τὸ ἐσυνείθιζε, καί σάν τρελλός, ὕβριζεν ἀνθρώπους καί θεοὺς γιὰ τὸ μεγάλο κακό, τὴ μεγάλη ζημία που δὲν τοῦκαμνεν ἡ βροχὴ, νά. . . του ρίξῃ ὅλα του τὰ σπαρτά, νά τα σαπίσῃ. . . καί:

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Θεὸς! ἔλεγε· τί κάνει αὐτὸς ὁ Θεὸς!

Καί ἐκεῖ πού ἐπερπάτοσε ἔστὸ δρόμο τὸν μεγάλο τοῦ χωριοῦ, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν παραξενιά καί κωφὸς ἀπὸ τὴν ἀχαριστία του, ἔλεγε, χωρὶς νά βλέπῃ καί νάκούῃ,

φωνακτά, τέτοια βλάσφημα και άπερίσκεπτα λόγια :

— Έγώ, μωρέ, έγω να ήμουν Θεός και να δέλεπεν ο κόσμος. . . τι καλός Θεός πού θα ήμουν ! Δέν θα έδειχνόμουν τόσο σκληρόκαρδος 'στη φτωχολογιά ! . . Θα τους έμοιραζα, καθώς ήθελαν τη βροχή και την καλοκαιριά. . . και τότε όλος ο κόσμος θα ήταν εύχοριστημένος. Κακομοίρα φτωχολογιά ! έγω να ήμουν Θεός και να δέλεπατε, τι καλός Θεός πού θα ήμουν. . .

Μόλις όμως έτελειώσαν αυτά τα λόγια ένα βαρύ χέρι τον εκτόπησεν 'τόνωμο και τον εκράτησε, σταματώντάς τον, με βία. Καθώς ο Μαθιός ήτον άπορορημένος, παραδομένος 'στές άλλόκοτες ιδέες του, δέν ήρχεν ιδίη, ότι παραπλεύρωτος του ήρχετο ένας άνθρωπος, ύψηλού άναστήματος, τυλιγμένος με έναν μανδύαν, σαν παλαιός φιλόσοφος, ο όποιος καθώς ήκουσε τα βλάσφημα του Μαθιού λόγια, τον έπλησίασε χαμογελώντας και τον έσταμάτησε, σαν επίτηδες, τόσον άπότομα.

Βλέποντας όμως ο άνθρωπος με τον μανδύαν ότι ο ύψος ή φ η ρ ο σ έ κ ε ι τ ο ς Θεός έδρεμεν άπό τον φόβον του, σαν καλάμι, σαν τó μικρότερο στάχυ των μουσκεμένων σπαρτών του, τον άφηκε και τού έιπε σοβαρά :

— Μή φοβάσαι, π α λ λ η κ ρ α ρ ά μου, δέν σου θέλω τó κακό 'άπεναντίας σ' έσταμάτησα για τó καλό σου, σαν άκουσα τάπελπιστικά σου λόγια σ' έσταμάτησα να σε βοηθήσω. . . Πάρε αυτό τó θ α υ μ α τ ο υ ρ γ ό κ ο υ τ ά κ ι αυτό. . . είνε ή εύτυχία σου πάρε το, και σε βεβαιώνω, ότι ποτέ σου δέν θα βλασφημήσης πλέον. Με αυτό θα έχης ό,τι καιρόν επιθυμής 'όταν δηλαδή σ' διατάξης βροχήν, άμέσως θα έρχεται ή βροχή, και πάλιν εύθως θα καλοκαιρέυη σαν τó θελήσης. . . Πάρε το. . . κ α τ έ β λ α σ φ ή μ α μ ε . . .

— Θεούλη μου! έφώναξεν ο Μαθιός, μά μπορεί να γίνη ποτέ αυτό ;

— "Οχι μόνον είμπορεί, αλλά βεβαιότατα γίνεται, σαν έχη κανείς αυτό τó περίεργο κουτάκι. . . Με μίαν όμως παρατήρησι : μοναχός ποτέ δέν θα κατορθώσης αυτό πού επιθυμείς 'σαν βάλης δηλαδή εις τó νού σου τόν καιρό πού σε συμφέρει να ζητήσης, π ρ έ π ε ι ν ά κ α λ έ σ η ς τ ο υ ς γ ε ί τ ο ν ά ς σ ο υ και έμπρός εις όλους αυτούς να ξεφωνήσης αυτό πού θα θελήσης να γίνη. 'Αν τότε όλοι οι γείτονές σου συμφωνήσουν με τήν ιδέαν σου, δέν έχεις άλλο τίποτε να κάμης, παρά ν' άνοίξης τó κουτάκι, και άμέσως ό,τι είπες και έγινε. . . 'Ωρα σου καλή, παλληκαρά μου.

— Στο καλό, άνθρωπέ μου 'στο καλό. [Έπειτα τó τέλος]

(Μίμναις) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ
(Ίδε τήν προκήρυξιν εις τó φυλλάδιον της 10 Οκτωβρίου 1898.)

Τι εύκολον, αλλά και τι δύσκολον τó ποιηματάκι, πού σας έδωσα να μεταφράσετε ! Εύκολον διότι είχε κοινάς λέξεις, άπλήν σύνταξιν, καθαράν έννοιαν. Δύσκολον όμως διότι είχε λεπτότητα και χάριν, διότι ήτο άπό τά νηπιακά έκείνα άριστουργηματάκια, τά όποια μόνον οι "Αγγλοι γράφουν ! Δι' αυτό οι περισσότεροι άπό τούς Διαγωνιζόμενους, τó μετέφρασαν με άκρίθειαν, σχεδόν χωρίς λάθος. 'Αλλά όλίγοι, πολύ όλίγοι, κατώρθωσαν όπωςδήποτε να ποδώσουν τήν χάριν του και τήν λεπτότητά του.

Η άλήθεια είνε, ότι ο Λ ο υ σ ι ο ς προσεπάθησε πολύ και έδειξεν ότι έχει τήν ικανότητα. 'Αλλά τόν έγραψαν α π α ρ α λ λ α γ α τ έ. Δηλαδή κάθε φράσιν σχεδόν τού ποιήματος ο Λ ο υ σ ι ο ς τήν μετέφρασε κατá τρεις ή τέσσαρας τρόπους; και άφησεν εις έμέ τήν φροντίδα να . . . εκλέξω. Και πραγματικώς, άν εξέλεγα τās καλλίτερας φράσεις, θ' άπετελείτο μία μετάφρασις πολύ καλή, καλλιτέρα και άπό τήν βραβευομένην. 'Αλλά τότε ή μετάφρασις αυτή θα ήτο άποκλειστικώς τού Λ ο υ σ ι ο υ ; Δέν το πιστεύω . . .

'Από τās άλλας μεταφράσεις μου εκίνησε τήν προσοχήν ή τού Φ α ί δ ω ν ο ς Χ. Σ α μ α ρ τ σ ί δ ο υ διá τήν πρωτότυπον και ρυθμικήν σύνθεσιν της. 'Αλλ' εις μερικά μέρη ή φράσις μου έφάνη άνάμαλος, όσον δέν επιτρέπεται εις τó πεζόν, και κάπου λέγει ότι «τó κεράσι εκρυσάσθη» εν φ έπρεπε να είπη ότι ήτο κρυσμασμένον.

'Οπωςδήποτε αυτάι αι δύο μεταφράσεις διεφιλονείκησαν πολύ τó βραβεϊόν. Και επειδή κατá τήν παρομίαν, «δύο διαμαχομένον ό τρίτος κερδίζει», εξεφύτρωσεν εις τήν μέσην ο Ζ ο φ ε ρ ο ς Μ ε σ α ί ω ν και τούς τó άρπαξε. . . με όλο του τó δίκιο όμως, διότι αν ή μετάφρασις του δέν έχη τās πρωτοτυπίας των άνωτέρω, δέν έχει όμως ούτε τās έλλείψεις των, και αυτή καθ' έαυτήν είνε αρκετά καλή.

- Λοιπόν :
- Α' βραβεϊόν : ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ [ΕΕΕΕ]
 - Β' βραβεϊαν : ΛΟΥΣΙΟΣ [ΕΕΕΕ] ΦΑΙΔΩΝ Χ. ΣΑΡΜΑΤΣΙΔΗΣ [ΕΕΕ]
 - Γ' βραβεϊόν : ΜΕΛΟΥΣΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΣ [ΕΕΕ]. ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ [ΕΕΕ] ΜΗΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ [ΕΕΕ].

Μου έστειλαν επίσης καλās μεταφράσεις, άξιας παντός 'Επαίνου και οι έξης, εις τούς όποιους άπονέμονται και άνά δύο [ΕΕ]. Νύμφη Καλυψό, Όμιχλή της Άγγλίας, Λεωμυνιάτικη Διακάδα, Έτοιμέροπος Οικία, Βασίλισσα Μαργώ, Ιωάννα Δάρκ, Πιστός Σύμμαχος, Συριατός Ιππότης, Λουίζα Μ. Μάρκον, Δημόσις Βόλον, Εγγένιος Γ. Χατζηδημητρίου, Άστήρ τού Βέγα, Άριστοτέλης ο Σταγυρίτης, Δελφίν τού Έν Ήνιον, Φάλοταφ, Τρεχαγρενοπούλος, Δημ. Γ. Δρίβας, Θέλωσσα, Φοινικίς, Χριστόφορος Κολόμβος, Υπολαίς, Φίλανθος, Βαρδαλαμπουμπας.

Έκ των λοιπών θανάφερω Εύθύμως μόνον τούς έξης, άπονέμουσα πρós έκαστον και εν Εύσημον [Ε] :

Ν. Σ. Καράβας, Άρχιστράτηγος Μιλτιάδης, Βασίλειος Π Βασιλείου, Νικόλαος Μ. Βλάσσης, Φιλέρμος Τρυφών, Φιλαμερικανίς, Μιχαήλ Παρασκάκης, Άυτοκράτειρα Θεόδωρα, Σοφία Συναρίδου, Άρατος, Σταύρος Θ. Ίωσηφίδης, Χρυσόβη Βέλες, Ναντόπαις, Άνθος της Αθήης, Άπόστολος Μαρτίνοϋ, Λικιάς Όριζων, Στέφανος Κόντινος, Έμμ. Ύαανγίδης, Πέτρα Σκανδάλου, Τυδεύς, Καλή Όρεξίς, Εύδρομος Οικία, Μαθητής τού Γυμνασίου, Άλέξανδρος Κακολίρης.

Και εις άνωτέρα. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΦΡΕΔΔΗΣ ΚΑΙ Η ΚΕΡΑΣΙΑ
(Η βραβευθεΐσα μετάφρασις)

«Έ, καλά κεράσια» είπεν ο Φρέδδης, άμα είδε κάτι ώρατα και ώριμα κεράσια επάνω σε μία κερασιά «δέν κατεβαίνετε λιγάκι και 'ς έμέ ;

— Εύχαριστώ πάρα πολύ» απήντησεν ένα κεράσι «άλλά προτιμώμεν να μένωμεν εδώ επάνω, διότι αν κατεβαίναμεν τώρα, φοβούμαι ότι θα μας έτρωγες.»

«Έν άλλο κεράσι, τó καλλίτερον άπ' όλα, εκρέματο άπό ένα λεπτόν κλωναράκι.

«Τί εύμορφο πού είσαι» τού είπεν ο Φρέδδης, «κόκκινο, και ώριμο, και άχ ! τί μεγάλο !

— Κόψε με, μικρέ μου, κόψε με ' αν μπορής» είπε τó κεράσι.

«Θά σ' έκοπτα 'στη στιγμή» απήντησεν ο Φρέδδης «αν ήμουν μεγάλος».

Και άρχισε να πηδά, να σηκώνεται επάνω 'στá δάκτυλά του δια να τó φάξη' αλλά τó κεράσι έχροσηπρούσεν, έγελούσε, και του έγαργγάλιζε τή μήτη του.

«'Ας είνε, δέν πειράζει !» είπε τότε ο μικρός Φρέδδης «τά κόφτω άμα γίνου»ν.» 'Αλλά ένα μαύρο πουλί έσφύριζε με αυθάδειαν : «Έγώ θα τα φάγω όλα έως τó βράδυ.»

ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Τριάντα 'μέρες άπ' τόν χρόνο έπήρεν ο Σεπτέμβριος, τριάντα ο Άπρίλης μόνο Ίούνιος και Νοέμβριος

Οι άλλοι όλοι έχουν πάρη άπό τριάντα μία. Γι' αυτό δέν μένουν τού φτωχού Φλεβάρη παρά μονάχα είκοσοκτώ.

Και μόνον όταν λάχη νάνε ή βίσεκτη πού λέν χρονιά, τού κύρ Φλεβάρ' ή 'μέρες πάνε και γίνονται είκοσιεννιά.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

TAMEION
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ :— Άναλόγως τού εκ των έκάστου εισφορών τών συνδρομητῶν μας (και παντός άλλου επιθυμούντος να συνεισφέρει) συναχθησόμενου ποσού, θι σταλῶσιν εις τά εν 'Αθήναις και άλλωθεν Σχολεία τῶσι της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης αυτής, όπως δοῦσιν ως ὄφρα εις τούς επιμελεστέρους άπόρους μαθητῶν και μαθητριάς. Δι' εισφορά, εἴ ούσ' ἄποτε ποσῶ, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπ' ευθείας πρὸς τὸ Γραφεϊόν της Διαπλάσεως τῶν Παίδων.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Έκ προηγουμένων εισφορών. . .	Δρ. 308,35
'Ελένη Κ. Κοκκίνου . . .	1,55
Μικρός 'Αθηναϊκός Σύλλογος (διὰ τού Μικρού Κατεργάρη). . .	1,—
Χρυσόραβας Παπταλός. . .	—,40
Μιχαήλ Σ. Κουρούκλης. . .	2,—
'Ανώμοτος Δεσποτινίς εκ Ρουμανίας. . .	4,20
Κόρη τού 'Ασωπού. . .	3,—
Δελφίν τού Εύξεινου. . .	12,—
'Ασημένιο Κῶμα . . .	7,—
'Οδυσσεύς Γ. Λύδης . . .	1,40
Παρασσός . . .	—,65
Σταύρος Θ. Ίωσηφίδης. . .	—,75
Σενητευμένη 'Ελληνοπούλα. . .	1,50
Πολυξένη Κ. 'Αναγνωστῆ. . .	1,50
Σοφός Πιττακός. . .	1,55
Περικλής, Κωνσταντίνος και 'Ανδρέας Δ. Σκέφερης. . .	6,—
Στήριγμα της Μητρος. . .	1,—
'Ελένη Π. Μπογιτίδου. . .	3,15
Μαυροβαλαστίτσα. . .	4,85
Έν όλῳ μέχρι 15 Φεβρουαρίου ε. ε. Δρ.	361,85

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Μεσολογιτάκι :— Λοιπόν, πῶς πηγαινέστε σεις εις τήν τάξιν σας ;

'Ο Αϊθής :— Οι περισσότεροι πηγαίνουμε με τά πόδια. Μερικοί μονάχα έρχονται με ποδήλατο. 'Αλλά ίσα-ίσα αυτό είνε πού μένουν όπίσω. . .

Εστίαση υπὸ του Χαλασμου Κόσμου [Ε]

* *

'Ο πατήρ τῶ μικροῦ Μιμῆ λέγει πρὸς τήν μητέρα του :

— 'Από τά τετράποδα, ξεύρεις, τó καλλίτερον κρέας δίδουν τά αρσενικά' άπό τά δίποδα πάλιν (δηλαδή άπό τά πιητά) τó καλλίτερον κρέας δίδουν τά θηλυκά. . .

— Και άπό τά τρίποδα, άνακράζει ο Μιμῆς, τó καλλίτερον κρέας θά τó δίδουν τά οὐδέτερα !

Εστίαση υπὸ της Παραλου Πίτερης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΟΙ, οι όποιοί μου στέλλουν ψευδώνυμα πρὸς 'Εγκρίτην παρακαλῶν να τούς άπαντῶ χωρίς να γάρω τάρχητάων μετά τó εγκρινόμενον ψευδώνυμον. Τό έκομα πολλάκις εἶς : τῶρα, αλλά δέν τοκάμω πλέον, διότι έπέρχεται σύγχυσις. Τά άρχικά είνε άπαραίτητα, διότι πολλοί τυχαίνει να πρτείνου»ν τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, και όταν τὸ βλέπου»ν εγκρινόμενον δια κανένα άλλον, νομίζου»ν ότι ενεκρίθη δι' αὐτούς. "Οσοι όμως εἶδι τὸν φῶβον τῶν κυνηγῶν δέν επιθυμῶν να δημοσιεύονται τάρχητάων άς μου στέλλου»ν ψευδή άρχικά δια τήν εγκρίσιν τού ψευδιωνύμου.

Βεβαίως, Σενητευμένη 'Ελληνοπούλα, εἰς τας τὸ δικαίωμα να διαγωνισθῆς με τῶνομά σου. 'Ο 'Αναγίας σ' εύχαριστεῖ πολύ πού εύρισκεις τά Γνωμικά του πολύ άνωτέρα άπό τά προτέρσινα. Κ' εἶδῶ εως προχθές 'έχραμεν άνοιξιν σωστήν, αλλά τώρα πάλιν άρχισε χειμῶνας' τὸ χέρι μου είνε παγωμένο εν ὧ σου γράφω. . .

Ένωσεται, Άπόστολε Ι. Μαρτίνοϋ, δι' ο διαγωνιζόμενος γράφει και τὸν ἴδιον των Πνευματικῶν Άσκήσεων τās λύσεις. 'Αδικον θά ήτο αν δέν ελογαριάζοντο και αυτά. Και είνε φυσικῶν προνομίων αὐτῶ τού έχοντος τήν Ικανότητα να συνθέη 'Ασκήσεις, τὸ να έχη δηλαδή έξοχολισμένας μερικὰς λύσεις διὰ τὸν Διαγωνισμῶν. Φαντασθῆτε άγάτην πού μου 'έχει ή Σαλωριτική 'Ελῆ [Ε] ! 'Από τῶρα άρχισε να μαζεύη με τὸν κουμαρῶν τήν συνδρομὴν τού επομένου έτους, μοιῶντι γνωρίζει ότι θά της δώσουν κρήματα οι γονεῖς της νάνανασθῶ, διότι κ' έκαίνοι μάγαπῶν επίσης.— Διὰ τās Πν. Άσκήσεις, ὄχι, δέν είνε κανείς υποχρεωμένος να τας λύση ὄλας' ὅτας είμπορεῖ μόνον.

Καπετῶν Γιακουμῆ (Ι. Μ.) μόνον αὐτὸ ήτο ελεύθερον ὑπ' ὄλας τās έπόψεις, και λυπούμαι ότι δέν είνε άπό τά πρώτα. 'Αλλά τί να γίνη! . . Με πολλήν μου χαρῶν εγκρινῶ τήν πολυμελή σου οίκογένειαν' να σου ήση ! 'Αλλά τί μανθάνω ; Αι μικρότεροι αδελφοί δέν είνε επιμελείς ; Πολύ κακόν αὐτὸ ! Κρίμα πού εἶχα εις τὸν νοῦν μου να τας κάμω και φίλας μου ! 'Αλλ' αν δέν μου γράψης ότι ήρχισαν να επιμελῶνται, δέν θά τας δεχθῶ ποτέ και να τὸ ήξεύρου»ν [ΕΕ] διὰ τήν ὡραιότατην επιστολήν σου.

Πολύ καλὰ ένθουσε, Μυλαϊδῆ [Ε] ποίος μ' επιπόρτισε να σ' επιπλήξω. 'Αλλά να ήξευρες πόσαι σε υπερησιόθησαν άμέσως και μου έγραψαν ότι δέν είσαι καθόλου ατεμπέλας. . . 'Εχεις καλās φίλας, και αὐτὸ σε συσταίνει πολύ. Τό κατ' έμέ χαίρω, διότι ή επιπλήξις ήτιεν αιτία να μου γράψης συχνά. Δέχομαι τὸν αδελφόν σου, αλλ' ὅπό τὸν θρον να μου γράψη ὁ Ψ. Διος. Τήν πληροφορίαν σου, αν έχω τόπον, εις τὸ προσεχές.

Γρήγορα θά δημοσιεύη και ή Η' Κυριακή, Ζουρλομανθῶνα. 'Αλλά μη πιστεύσης ότι οι άτακτοι είνε ευρείς. Τουλάχιστον τὸ παράδειγμα πού μου φέρεις, δέν με πείθει. Πῶς σου είπεν ότι είνε άτακτὸν τὸ 'Αρχιζιζάνιον ; Τό ψευδώνυμόν του ; 'Αλλά δέν ήξεύρεις ότι αι προσωνυμίες άπάται ;

'Από τά τετράδια, τά όποια έλαβεν εως τῶρα ὁ 'Αρχιανάρχος Θεμιστοκλή, τρία τού ήρσαν περισσότερον : τού Λουδίου κατá πρώτον λόγον, τού Κόδρον κατόπι και της Άδρας τού Βουνοῦ. Παρακαλεῖ λοιπὸν τὸν Λουδίου να εκλέξη βιβλία εκ τού Γραφεϊου μου άξιας 6 δραχμῶν, ως ὄφρον.

Δέν είπα πληροφορίας 'Φιλοθώατε, αλλά «πρατάσεις» 'Αηλαδή : δέν δημοσιεύω κανενός νέας προτάσεις περί αλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, αν δέν αποδώση πρώτα τά τετράδια, τά όποια όρεῖλει. 'Ενωθῆσης τῶρα ;

Εἰς τὸ τέλος μιάς ὡραιότατης επιστολῆς με χίλια δυο, ή Ναυτοπούλα [Ε] προστέθει και αὐτὸ τὸ 'Υστερόγραφον : «'Ηξεύρεις ότι έχω τήν μανίαν, να μη στέλλω καμμίαν επιστολήν ανευ

ὑστερόγραφου. Μη έχουσα ὁμοίως τίποτε να προσέσω σήμερον, σου καθιστῶ ἄπλως γνωστῆν τήν ὑστερογραφομανίαν μου.» Πῶς σὰς φαίνεται ;

«Νά ιδούμεν, — μου γράφει ή 'Ερυσθρά Καμέλια, ή όποια ὄλοεν ξεσπαθῶναι, — εἶως τὸ τέλος της Δ' εξαωνίας ποίος θά σου έχη έγγραφήν περισσότερους συνδρομητῶς ; Ὁ Άπόστολος Καρπαταγιάτης ή έγω ; * 'Εμπρός λοιπόν, να τὸ ιδούμεν, 'Ερυσθρά Καμέλια, μοναδικῆ δια τὸν ζῆλόν σου !

'Αριάδνη Δημητρίου, νάναγιώσης τὸν 'Οδηγόν, τὸν δημοσιεύοντα εις τὸ πρώτον φυλλάδιον, κ' εκεί θά τα 'ἴδης δια. 'Ιδιαίτερας ὀδηγίας δέν δίδω, παρά μόνον δια λεπτομερείας, μη αναφερομένας εις τὸν 'Οδηγόν.

Χίλια ευχες εις τήν φίλην μου Μαυροβαλαστίτισσαν [ΕΕΕΕ] ή όποια ανέειωσε δια τὸ 1899 τήν συνδρομήν τού φίλου μου Χ. Καρέτσου, τού πτωχού και μονόχειρος εκείνου νέου, αλλά τόσον καλῶ, περὶ τὸ ὅποιον πολλά έγγραψεν εις τὸ 'Ημερολόγιόν του ο κ. Φαίδων προπέρσει, τὸν ενθουσιάζεις και τὸ Λευκὸν Ρόδον, τὸ ὅποιον τού είχε πληρώση τήν συνδρομήν του δια τὸ 1898 ; 'Ιδου ότι εἰ καλά πράξεις εύρίσκου»ν μιμητῶς.

Εγκρινουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετα χαρῶς εις τήν αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους : Μικρόν Κοκοράκη (Δ. Π.) Τιμιον Πολιτην (Ι. Α. αὐτὸ εξέλεξα) Μικρόν Μάγον (Κ. Σ.) Πῶς με λένε (Π. Χ.) Μέδωνα (Ι. Σ. ἴδου αὐτὸ πού προτιμῶς) Τιδν της Θαλάσσης (Ν. Σ. αὐτὸ εξέλεξα) Μελλοντα Μιχαηλίδον (Ι. Α. τόσο μόνον !) Κόκκινον Σκουράκι (Σ. Α.) και Μέλι τού Τριητοῦ (Μ. Α.)

'Αδπασμοὶ πληροφορίας : Παραλείπονται έλλείπει χώρου.

Τὴν Μαγικήν Εικόνα τού 5ου φυλλαδίου έβουσαν άκούη : ὁ Πατριάρχης Κόλλπος, ή 'Αεροναυτοπούλα, τὸ Πῶς με λένε, τὸ Φύγε άπ' εἶδῶ, ὁ Ταργαρίτης της Ταρσκόνης, ὁ 'Αβλάτιος (ὁ ὅποιος είνε εις άπό τούς ένθουσιώτατους δεστέρους ξεσπαθῶτάς !) ή Γλυκεῖα 'Ελπίς (της όποιας έλαβα και τήν φωτογραφίαν' αλλά τί κάμουν οι άλλοι βραβευθέντες ;) ὁ Ιωάννης Γ. Μπομπουλῆς, ή Τίρνος, ή Άσπερ Γάτα ([Ε] με μίαν ὡραιότατην επιστολήν) ὁ 'Εχθρός τού Σόβλα, ή Ναυτοπούλα, τὸ Μαγευμένο Δάσος, τὸ 'Οχρὸν Ανκόφως, ή 'Ελληνοπούλα, και άλλοι πολλοί.

Μικρὰ Μυστικά επιθυμοῦν νάναταλλάξου»ν : ὁ Ποταμὸς Εβρότας με τῶν Μιαν Τρελοῦλαν, Πῶς τα - περνῶς, Λαθόμενον Ποιητῶν, 'Αγγορολογιτάτων, Σπασμένον Φεγγίτην — ὁ Βασίλειος τῶν 'Ανθῶν με τὸ Τι με μέλει, Βαρδαλαμπουμπαν, Ναυτοπούλας, 'Ελληνικῆς Ναυαρχίδα και Γαλλικῆς Σημαίας. — ὁ 'Αριεῖλ με τήν Ναυτοπούλαν, Σαθην, Νησιωτοπούλας και Σκουλήκι της Γῆς. — ή Μαγευμένη 'Αρογιαλιά με τὸν 'Αρρικανόν, Πρόσεχε Καλά, Κόδρον και Θαλασσοπούλας. — ή Μαγευμένη 'Ακτις με τὸν Πιφ-Πάφ και Νοσταλγόν 'Ελληνα. — ὁ Χρυσόραβας Παπταλός με τήν Ναυτοπούλαν της 'Αδρον Συριανῶν Ναυτοπούλο, Μελαγχολικὸν Ναυτην 'Αεροναυτην τῶν Βοσγίων και Ναυτοπούλας. — ή Κυματίτσοσα Θαλάσσα με τήν Πριζάπισσαν τῶν 'Αχινοῦ, Ναυτοπούλας, Τιδν τού Πηλίου, Μικρόν Πιανίσταν και Κοριολάνον. — ὁ Σοφός Πιττακός με τήν Θαλασσοπούλαν, Διαβολάκι, Πιτ-Πιτ Πλούμ, Ροδοστεφανωμένην 'Ανοιξιν και 'Αερόστατον. — ή Σερουμπούλη Χορεύτρια με τήν 'Ελλήνικην 'Αναγνώστου και 'Εσμεράλδαν. —

ὁ Κόμης τῆς Ἐρμουπόλεως μετὰ τὸν Δ. Π. Δρίβαρ, Καθηρὰ, Σωφρονὶς Ναυτιόπουλο καὶ Σωφρονίαν Ἰππότην — ἡ Πάλλησσα Καρδία μετὰ τὸν Σιδιερὸν Πύργον — τὸ Σκουλιῆκε τῆς Γῆς μετὰ τὴν Μαγαζιεύτην Ἀρχαγγελοῦ, Σπῆρε καὶ ἑλὰ καὶ Παταούλων — ἡ Ἀυτοκράτειρα Εὐδοκία μετὰ τὴν Στρομπουλήν Χορεύτριαν — ὁ Ἀγγορολογιῶτατος μετὰ τὴν Αἰλιάν Ι. Γεωργακοπούλου — τὸ Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Β. Τσαγγῆν — ἡ Ποιμενίς τῆς Ἰδης μετὰ τὴν Πεταλοῦδα τῆς Πεντέλης — ἡ Λεωμονιάτικη Διακάδα μετὰ τὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ Ἀρχιζιζάνιον — ὁ Ποιρὸς Δαίμων μετὰ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα καὶ Ἀγγορολογιῶτατον — ἡ Ὀμιχλίη τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὸ Νευρὸ σπαστον, Μαστίχαν τῆς Λίου καὶ Ἑλίαν Γέρουζεν — ἡ Στέλλα Ἐμμανουήλ μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Πηλίου, Τιδὸν τοῦ Πηλίου καὶ Αἰγυρίαρ Ἀθηνῶν — ἡ Ἡγεμονίς τῆς Σύρου μετὰ τὴν Ρωμιοπούλου — ἡ Δευκώπιτερος Ἀγγελος μετὰ τὸν Ἀρχιζιζάνιον, Ναυτοπούλου, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας καὶ Κόρον — ἡ Ἰωνική Ἀκμή μετὰ τὴν Ἑλένην Λουκάτου, Πολύμνιαρ Δασκάρου, Νεαρὰν Καλλιτέχνηδα καὶ Ἐτοιμώροπον Οἰκίαν — ἡ Λεωμονιάτικη Διακάδα μετὰ τὴν Δεάν — ὁ Δευκὸς Ἐλέφας μετὰ τὸν Διαβολάκι καὶ Γλυκεῖαν Ἀνάμνησον — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν μετὰ τὸν Ἀρχιζιζάνιον, Κυματίζουσαν Θαλάσσαν, Ἑλληρικὸν Αἰσθημα, Ἑλένην Πράτοικα, καὶ Βοσκοπούλου — ὁ Μπαρ-Μπουμ μετὰ τὸν Λάμπρον Παπαγεωργίου, Κατοαρίδα, Ζουρ Λομανδιαν, Ἀντίο Μαστέλλο καὶ Βασιλεῖα τῶν Ὀρέων — ὁ Ὀρρεὸς μετὰ τὸν Δ. Δρίβαρ Κουκουναρί καὶ Φωτισίτι, Ἄσμα τοῦ Ὀρρεῶς καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρηθίλον (εἰς ἐν ἐπιστολικὸν δελτίον στέλλεις ἀπ' ἐλα : ἐπιστολήν, πληροφορίας, παιδικὸν Πνεῦμα καὶ Ἀσκήσεις! Πῶς νὰ τα χρησιμοποιοῦμε τώρα; Μὴ με λημονήσῃς (ἢ ὅποιον πραγματικῶς δὲν θὰ με λημονήσῃ ποτέ;) Σηκίτρον τοῦ Διδὸς (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ φίλου σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε κάλλιστος ὅπως γράφεις: ἔδωσα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος σὲ ὑπερευχαρίσται) Σωφρονίαν Ἰππότην (ἀναμνήσει τὰς Ἀσκήσεις σου) Σωφροπούλου (καὶ αἱ εὐλοιοὶ χρειάζονται καὶ αἱ δύσκολοι: εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων, βλέπεις, λαμβάνουν μέρος καὶ οἱ ἡλικίας παιδιὰ) Σωτήριον Κ. Σωτηρίπουλον ([E] διὰ τὴν ἀδρότητα τῆς ἐπιστολῆς σου) Φίλιππον Βερκέτην, Σωτήριον Ι. Φῶκον, Σταμάτιον Κ. Τριανταφύλλου, Εὐπειθῆ Τιδόν, Βαρδολαμπούμπαν ([E] μοῦ ἤρισαν τὰ ἀνεκδοτά σου: τὸ πρῶτον μάλιστα ἴσως τὸ χρησιμοποιοῦσα: ἀλλὰ τὸ ψαλτάκι σου πολὺ ἀσθεές: ἔτσι λοιπὸν περᾶζον τοὺς ἱερωμένους;) Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Νικόλαον Παπαδημητρίου (ἐλήφθησαν καὶ τὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειράν των) Ἑλένην Ι. Τζαῖρα ([E] διὰ τὴν ὀρασιότατην ἐπιστολήν σου νομίζω ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, τουλάχιστον διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν: εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ διαγωνίζεσαι καὶ μετὰ τὸν ὄνομά σου, ὅπως λέγει ὁ Ὀδηγός;) Μεγαλὴ Παρασκάχη (αἱ ταινίαι ποῦ μοῦ ἔστειλεις, δὲν μοῦ χρειάζονται: νὰ τὰς φυλάττῃς καὶ ὅσας κἀμνην καμινὰ παραγγέλων, νὰ μοῦ ἐσωκλήσῃς ἀπὸ μίαν, διὰ νὰ σοῦ στέλλω τὰ ζητούμενα βιβλία, τετράδια, κτλ. Ἐνόησες;) Ἀλεξικέρανον (βεβαίως εἶχες δικαίον: ἀλλὰ τώρα θὰ ἔχη: ἄδ.κον ἂν δὲν μοῦ γράφῃς πάλιν τακτικά) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας (ὁ Ἀνανίας μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ σε λημονήσῃ: εἰς τὰς ἀδελφὰς του ἔδειξα τὴν μπιμπιλάν σου [E] ἀλλὰ καμμία δὲν ἤξευρε αὐτὴν τὴν ἔργασίαν:

πλέκουν, ξεύρεις, κοπανέλια) Ἰππότην Γουλιέλμον, Ἀλεξάνδρον Δούρον (μοῦ ἄρσεν πολὺ ἡ μετριότησί σου: ὁ Ἀνανίας στέκεται ἀπ' ἐπάνω μου αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ μοῦ παραγγέλλει νὰ σοῦ γράψω, διὰ ἂν εἶχες ἵππον θὰ ἦτο... ὁ Δούρος;) Γεράσιον Καραουλάκη (τώρα τὸ φύλλον θὰ στέλεται ἐνωρίτερα) Γεώργιον Ν. Σκούραν (τὰ φύλλα σου στέλονται τακτικώτατα: ἂν δὲν τὰ λαμβάνῃς θὰ πῆ ὅτι ἡ διεύθυνσις τὴν ὅποιαν μοῦ ἔδωσες, εἶνε ἀνεπαρκής) Κλεαρέτην Δίπλα, Φαρόμυλον ([E] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆς σου) Τζάμιν Ἀνακατωμένον, Τσοῦχτραν ([E] ὁ κ. Φαίδων εἶνε κατενθουσιασμένος μετὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ποῦ του ἔγραψες) Δημήτριον Δρίβαρ (ἴσως καίριον εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς!) Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου, Ψίδυρον τῶν Φύλλων, Αἰγύλην Γεωργακοπούλου, Καθηρὰ (στειλὲ μοῦ κανὲν ἄλλο Π. Πνεῦμα, διότι αὐτὸ εἶνε πολὺ κοινόν) Στρατηγὸν Ριόδελ Κουτενέλι, Χαρίλαον Κ. Μιχαλοπούλου, Ἀνοικτήν Καρδίαν, Λοζιαν (καλὸν τὸ ποιήμα σου: ἀλλὰ διατὶ κάθε τετράστιχον ἔχει καὶ ἄλλο μέτρον;) Φροῦριον τῆς Κερκύρας (τὸ πρὸς τὴν Ἑλληνοπούλου τετράστιχόν σου δὲν εἶχε γραμματισμὸν) ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ λάβῃς:) Ἑλένην Καμπά (ἔστειλε) Ἄρατον, Πηδηκτούλου (καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ πηδηκτοῦ, ὡς πηδηκτοῦκα ποῦ εἶσαι!) Ἀδεργινὸν (αὐτὰ ὅλα θὰ τα εἶπὼ μετὰ τὸν καιρὸν) Κανασιαν, Μαρίκαν Α. Κυρῆ, Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα (νὰ ποταθῇς δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς ἕνα τῶν ἀντιπροσώπων, τὸν ὅποιον τὰ ὄνυμα καὶ ἐδμοσίευσας) Ὀρρεῖα (15 λεπτά ἕκαστον) Μπαμ Μπουμ, (λές ἡ μικρούκα Ἀλὴν νὰ ἐβύθισε κοτζάμ «Ἐυστάθειαν»: δὲν το πιστεύω) Ἡλιόλουστον Πρωτὰν ([E] μὰ ποῦ εἶνε τὰ λάθη; ἐγὼ δὲν βρήκα κανένα ἀπεναντίας μοῦ ὑπερήρσεν ἡ ἐπιστολή σου) Ἄρραν Ι. Γεωργιάδου, Ἄρριον Μάγδην (ναί: νὰ μοῦ το στείλῃς)

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου θάπανθησῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδω νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των εἰς διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς ἀριθμὸν 20 ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τετράται σφ 1

- 95. Λεξιγράφος. Ἐνα βουδὸ μετὰ μέλος σου μονάκι ἐνωθῆκον Κ' ἕνας ἀρχαῖος βασιλεὺς τὰ δύο ἐγίνηκον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ Ἰού
- 96. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτον μοῦ σὲ ἀποτρέπει, Τὸ δεύτερόν μου σὲ προτρέπει, Τὸ σύνολόν μου ἐθνικόν. Καὶ τοῖς προγόνους ἐχθρικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνατόμου
- 97. Στοιχειόγραφος. Ἐνὸς στρατηγοῦ ἀρχαίου Τοῦ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα Κ' αὐτοκράτορος Ρωμαίου Ἐχῃς τὸνομα ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωφροῦ Μουσιωνοῦ
- 98. Αἶνιγμα. Ἐμμεθα δύο ἀδελφοί: ἐγὼ ὁ πετὸ μεγάλος. Γυρίζω ἀκατάπαυστα, γυρίζει καὶ ὁ ἄλλος. Καὶ μολοῦν διὰζομαι, ἐκείνος μετὰ προβαίνει. Καὶ νὰ σταθούμῃ κάποτε κ' οἱ δύο μαζί συμβαίνει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πητροῦ τῆς Βερίμου [EE]
- 99. Δημῶδες Αἶνιγμα. Δαχτυλίδι βερωτό, βερωτὸ καμαρωτό, πέφτει ἀπὸ τὸν ἐγκρημό, Μῆτε δὲν τσακίζεται, Μῆτε δὲν ραγίζεται.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βερδαλαμπούμπαν

- 100. Πυθαγίς. + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πρόσωπον + = ἐπίρρημα. [τῆς Γραφῆς. + + = λίμνη τῆς Ἀσίας. + + = ὤφον. + + = ὤφον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνατόμου Κυριακίδου
- 101. Ἰσοκέλες Τρίγωνον. Τὰ κατωτέρω γράμματα λάβε ἀνὰ ἐπέτα. Καὶ τρίγωνον ἰσοσκελὲς σχηματίσ' αὐτά: **ΑΒΕΒΗΚΑΜΝΟΟΡΣΣΣΤΩ**
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους
- 102. Ἐπιγραφή. Ζητεῖται ἡ ἀνόγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς: **Α Τ Κ Ο
Τ Ο Ν Υ
Ε Ω Π Ε
Υ Ο Α Ω**
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ
- 103. Δογοπαίγιον. Εἰκοσιεπτά καὶ δεκατρία πόσα κάμνον: Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωφροῦ Μουσιωνοῦ [E]
- 104.—108. Μαγικὴ Συλλαβή. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσῃ ἄλλας ὅσας λέξεις: **Λύκος, θεός, ἄρα, ἐνρά, ραξ.**
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ν.Κ. Δεκαθάλα
- 109. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς. Πέντε λέξεις θὰ ζητήσω καὶ ἡ πρώτη θὰ σημαίη Βασιλεῖα δισκοῦντα... ὄχι τετραπόδων γέννη. Εἰς τὸ σῶμά σου ἀρθῶνος ἀπαντᾷται ἡ δευτέρα Ἡ δὲ τρίτη θὰ σου λέγῃ καθαρὰ πῶς εἶνε ἡμέρα. Ἡ τετάρτη τῆς θαλάσσης θάνακτὸν ὡς δευτέρα Κ' ἐν ἐπίρρημα ἢ πέμπτη... ὄχι καὶ πολὺ θα [φῶς.
Τούτων δὲ τῶν ζητούμενων εἶναι λάθης ταρχικά, Μία θεότης τῶν ἀρχαίων θὰ προβάλλῃ ἐξαρκινά. Κ' ἀπ' τὰ δευτέρα ἐπίσης μιά θεότης θὰ προβάλλῃ, Τὰ δὲ τρίτα θὰ ζητήσῃς εἰς τοῦ Πάπα τὸ κεφάλι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου [EE]
- 110. Φωνεντόλιπον. * — φων-τς-λλς-μλγ-τ-ν-κττρε-τν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Γιάδου
- 114. Ἑλληποδύμφωνον. ο-εα-ει-ιει-τ-αο-αι-α-υο-ο-οωο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀύγουστο
- 112. Γρίφος. Ὅσαι, σός, ἕτ, ἕτ, ἕτ, Ω, ε, τόνε, γῆ, πτύον, ἄν, ἄκς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοσροποταμίτου

ΛΥΣΕΙΣ

- 756. Σιθῆρια (Σ, Β, Ροιά), 757. Ρεῦμα, γεῦμα. 758. Μύτιλος, Μίλητος. 759. Νίκος, νίκη.
- 760. **Α Ν Α Ν Ι Α Σ Π Α Α**
Ν Α Ε Ι Ο Σ Ο Α Ι
Α Ε Ι Ο Σ Α Κ Ν
Ν Ι Ο Σ Β Ο Ι Ο Τ Ι Α
Ι Ο Σ Π Ν Ν
Α Σ Α Ι Ι
Σ Α Α Α
- 761. **Π Α Α**
Ο Α Ι
Α Κ Ν
Β Ο Ι Ο Τ Ι Α
Π Ν Ν
Α Ι Ι
Α Α Α
- 762—764. 1, Πηνειὸς (νὰ ΠΙΝΗ ΟΣΩΝ). 2, Ρῆνος (φΕΡΕΙ ΝΟΣΙμιον). 3, Ἀσωπὸς (ἀγαθὰ Σ ΟΠΩΣ). 756—759. 1, Μισοκακόμορος. 2, Φύλε ἀπ' ἐδῶ. 3, Καθηρὰ. 4, Φωρακίτης. 5, Φιλοθάνατος. 770. Διότι δὲν ἐπέτυχε. 771. Τὰ Λευκώματα. 772. Τ' εἶχες, Γιάννη, τ' εἶχα πάντα. 773. Κακῆς ἀπαρχῆς γίνεται τέλος κακῶν. 774. Δώδεκα διὰ δύο ἴσον δύο σὺν ὀκτὼ διὰ δύο (12 : 2 = 2 + 6 : 2)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1899 Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 9

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια 2ῆς σελ. 63)

— Ὅχι δά, δὲν φθάνου ἕως ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Ἄν πέσετε στὴ θάλασσα, μάλιστα, σὰς κυνηγοῦν καὶ σὰς κόβουν κανένα ποδάρι ἢ κανένα χέρι. Ἀλλὰ τί θὰ κερδίσουν ἂν θαγαῖσουν ἕνα κρᾶδι ἢ μιὰ βάρκα;

— Ὅμως τοὺς ἄρσεν νὰ τα ἀκολουθοῦν, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ὁ κ. Λωμόνδος μοῦ ἔδειξε πολλὰς φορὰς πίσω στὴν πρύμνη τῆς Εὐστραθίας.

— Ναί, γιατί ξεύρουσ πῶς ρίχνουν κέκαλα καὶ κρέατα ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς κουζίνας. Τί λαίμαργα ζῶν ποῦ εἶνε! Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν ὅμως, τὸ ὄμο κρέας τὰ τραβᾷ περισσώτερον.

— Τί φρίκη! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Θεὲ μου! πότε θὰ φθάσομε σὲ ξηρά;

Ἄλλ' ἰδοῦσα τὴν Λίαν, πλησίον τῆς ὠχροτάτης καὶ ἔντρομον, ἔβιασε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ προσέθεσεν:

— Ἐννοία σου, Λίνα μου, θὰ φθάσομε γρήγορα! Ἐχομε δυνατοὺς κωπηλάτας! Ἐχομε καὶ τὴν πιξίδα τοῦ Γεράρδου. Ἠσύχασε!

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ὑψωθῆ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ θερμότης του ἐγένετο ἀνυπόφορος. Ἡ πρωινή αὔρα ἐξέλιπεν, ὡς νὰ τὴν κατεβρόχθισεν ὁ πύρινος ἐκεῖνος ὀφθαλμός. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἔλαμπεν ἐκτυφλωτικῶς, ὡς μετάλλινον κάτοπτρον. Τὰ κόμματα διηθύνοντο πρὸς δυσμὰς — πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ξηρᾶς εὐτυχῶς, — ὁ δὲ σάλος τῆς λέμβου ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἄλλοτε μὲν ἡ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ναυαγῶν, ἄλλοτε δὲ τοῖς ἀπεκαλύπτετο ὡς ἐκ τοῦ ὕψους λόφου.

Τεῖχε τὰς ψυχὰς των. Ὁ ἰδρὸς ἔρρεεν ἄφρονος ἀπὸ τὰ μέτωπά των καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ὑπέφερον δεινὰς ἀπὸ τὴν πύρινην ἀνταύγειαν τῆς θαλάσσης. Ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ξηρὰν διότι, ἐκτός τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διέτρεχον, ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐντὸς τοῦ εὐθραύστου ἐκεῖνου πλοικρίου, δὲν εἶχον κἄν οὔτε τροφίμα, πρὸς μόνον ἕνα τᾶκκον διπυρίτου καὶ ἕν μικρὸν βρέλιον ὕδατος. Ἀπὸ τοὺς κωπηλάτας, — δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, — δύο μόνον ἦσαν νύκται, ἐκτὸς τοῦ Λεγκέν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐπιβίχτι:

τῆς πρόρας, μεμονωμένοι, χωρισμένοι, ξένοι πρὸς ἀλλήλους, διότι μόνον δύο ἢ τρεῖς ἀνήκον εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Διὰ τοῦτο ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων ἀνεγινώσκοντο κληρὰ κτήρησια καὶ ἀπογνώσις πικρά.

Ἡ Κοραλία ἀνεδείχθη θαυμαστικῶς: χωρὶς νὰ διαφύγῃ παράπονον ἐκ τῶν χεῖλέων τῆς, προεπέθετο ὁλονὲν νὰ ἐμφυχοῖ τοὺς ἄλλους: τὴν Λίαν, τὴν ὅποιαν ὁ κόπος καὶ ὁ φόβος παρέλυον ἀκόμη καὶ τὴν Μιχαρόνα, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀποκάτῃ ἢ θεᾶ τοῦ καρχαρίου, ὥστε ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐμεμψιμοιρεῖ καὶ μεγαλοφώνως. Οὕτως ἡ τρυφερὰ ἐκείνη δεκαεπταετής νεάνις, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀτυχήσεως, ἀπεκαλύψεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως, τοὺς ὁποῖους ἐκρυπτεν ἡ νεανική της καρδιά. Πρῶτὴ ἡ Μιχαρόνα, δαμασθεῖσα ἀπὸ τὸ ἥρωικόν τοῦτο παράδειγμα, ἔπαυσε νὰ μεμψιμοιρῇ. Καὶ λαβοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὴν Λίαν, καὶ καλύψασα αὐτὴν μετὰ τὸ φόρεμά της, ἤρχισε νὰ τὴν λιχνίζῃ ὡς νὰ ἦτο βρέφος, ὅπως ὥστε ἡ μικρὰ δὲν ἤρρηγε νὰ λησμονήσῃ τὰ δεινὰ της καὶ νὰ ποκοιμηθῇ.

« Εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν ὄρυον, περιβαλλόμενον ὑπὸ γιγα-
ταίων δένδρων. » (Σελ. 71 στήλ. α'.)

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη ἀτελείωτη εἰς τοὺς ναυαγούς, ὑποφέροντας πολὺ τόσον ἀπὸ τὴν ἀκίνησιαν, ὅσον ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀπὸ τὸν καύσωνα. Κοινῇ ἀποφάσει, εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Λεγκέν ἡ διανομὴ τοῦ σιτηρεσίου. Ἐκεῖνος δὲ φοβηθεὶς ὅτι θὰ ἐχρεώζοντο τέσσαρες ἢ πέντε